

age^M

Život je nádherný v každém věku 1-2/2023

Každý máme svého MALÉHO PRINCE

8 Všechno souvisí
s láskou

10 Tancovat můžete
kdykoli a kdekoli

14 Skvělé lidi potkáte
všude ve světě

Další tisíce zúčastněných z celé republiky i ze zahraničí!
To je 9. ročník Srdce s láskou darovaného.

Srdcaři, děkujeme vám!

Podrobné informace o všech ročnících projektu Srdce s láskou darované najdete
na www.srdceslaskou.cz včetně galerie všech soutěžních prací.

Srdce s láskou darované je také na Facebooku!

www.srdceslaskou.cz

Život je nádherný v každém věku

Z obsahu

6 EPIŠTOLY / Balada o Stříbrňáčkovi 8 STŘÍPKY MYŠLENÍ / Jan Schmid: Všechno souvisí s láskou aneb V každém z nás je něco, co máme všichni společné a na čem bychom se mohli domluvit 10 ROZHOVOR / Vlastimil Harapes: Tancovat můžete kdykoli a kdekoli, když ne jinak, tak ve svém srdci 14 REPORTÁŽ / Skvělé lidi potkáte všude ve světě, stačí jen znovu být Malým princem 18 VÁŠNĚ / Josef Borecký: V podstatě jsem člověk doby kamenné. Jakmile jsem objevil kámen, všechno ostatní mě pustilo 22 ZAMYŠLENÍ / Každý máme svého Malého prince	<p>24 ROZHOVOR / Josef Pašek: Když je chemie srdeční záležitostí</p> <p>28 ANKETA / Hlavní téma zodpovědnost</p> <p>30 SRDCE S LÁSKOU DAROVANÉ 2022/2023
Pravidla, odměny, porota a vše, co potřebujete vědět</p> <p>40 ROZHOVOR / Irena Chříbková: Hudba je řeč andělů</p> <p>44 KRÁSY ČESKA / Rádi byste se prošli nejkrásnější alejí České republiky roku 2022?</p> <p>46 HOROSKOP / duben–srpen 2023</p> |
|---|--|

Vydavatel:

ANTECOM s.r.o., Blatenská 2166/7, 148 00 Praha 4
IČ: 2836 2926, produkce@antecom.cz, www.antecom.cz

Redakční servis: +420 602 313 176

Šéfredaktorka: PhDr. Jana Jenšíková, jednatelka společnosti ANTECOM, vydavatelství časopisů TRADE NEWS a AGE

Redakce: Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová, Ing. Martina Hošková, Ing. Mgr. Daniel Libertin

Grafická úprava: Hana Melčová

Produkce: Mgr. Marek Jenšík

Vydání: březen 2023

MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Za obsah inzerce zodpovídá inzerent.

Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakékoliv formě

či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

0 nadšení

Áách! Jéé! Júú! Páni! Wow! Kdy naposledy vám jedno z toho mimoděk vyklouzlo z úst a oči se vám přitom rozzářily, aniž byste to plánovali a nějak nad tím spekulovali? Prostě proto, že jste byli příjemně ohromeni, mile překvapeni, nadchli jste se, zapálili, vzplanuli či pro něco zahořeli, nechali jste se unést, byli jste okouzleni?

Zatímco jako děti jsme se nadchli kdečím, v dospělosti už nás máloco rozzáří. Pomalu tuto schopnost ztrácíme a daleko častěji své pocity vyjadřujeme spíše citoslovci „ach jo“... Protože tato dovednost, tedy schopnost nadchnout se, jestliže se pravidelně nepěstuje, zakrní. Jaká škoda, když i ona má prý vliv na to, jestli se dožijeme ve zdraví a pohodě vysokého věku. Jak ji tedy neztratit či znovu získat?

Důležité je uvědomit si, že nám chybí, a pozitivě se snažit na ní pracovat. To máte jako se cvičením, když se nehýbete každý den a nejste důslední, výsledek není nic moc. Pomoci může i dobrý učitel. Všichni, co doma mají psího kamaráda, mi dají za pravdu, že pejsci, kteří mají šťastné zázemí, jsou nadšení skoro pořád. Náš v pořadí třetí retrívr, česepík Xav, s námi žije bez dvou měsíců tři roky a ještě jsem ho nepřistihla, že by neměl až frenetickou radost a neskákal nadšením, když jdeme ven a házíme mu míček. A může to být klidně stejný míček a stejné „ven“, tedy stejná louka několikrát denně. Pokaždé vyvádí s takovým nasazením za doprovodu hlasitého psího „jupí“, jako bychom kulatý míček právě teď objevili, na louce se ocitli poprvé a přitom na ten okamžik čekali půl života a objeli kvůli němu půl zeměkoule.

Nejlepšími guru v oblasti nadšení jsou však děti, to určitě víte lépe než já. Upřímná dětská radost a schopnost nadchnout se pro běžné maličkosti je to, co dostávají od sudiček do kolébky: „Jdi životem, objevuj a žasni.“ Dívat se na svět jejich očima je možná to, co by nám pomohlo překonat nejednu překážku, ať už je nám -náct, -cet nebo -sát. Protože, jak říká Malý princ, kterému je věnováno toto AGE: „Všichni dospělí byli nejdříve dětmi, ale málokdo se na to pamatuje.“ Protože „všichni jsme začátečníci, učňové života. Ten, kdo si myslí, že už jím není, se jím doopravdy stává.“

Možná právě nadcházející jaro je tou správnou dobou začít se kolem sebe dívat dětskýma očima. A budete žasnout, jak se svět promění.

„Nic není tak nakažlivé jako nadšení.“

Edward George Lytton

*Jana Jenšíková,
šéfredaktorka*

BALADA O STŘÍBRŇÁČKOVÍ

Kde se vzal, tu se vzal, zčistajasna stál proti mně na pěšince. Mohl jsem mrňouska snadno obejít nebo i opatrně překročit, ale už od dětských let jsem neminul jedinou kočku, abych se ji nepokusil alespoň pohladit nebo pošimrat za ouškama. A kouzelný, do stříbrna vybarvený minimourek na mě kulil smaragdová očička a potichoučku kňoural pokornou prosbičku. Vzal jsem ho do dlaně. Stulený se tam vešel málem celý.

Jak se zkrížily naše cesty? Mohl někomu v nestřeženém okamžiku utéct. Ale takhle malý, bezmocný? To asi ne. Spíše si zrovínka prožíval první hořkou zkušenost s lidmi, banální příběh většiny kočičích bezdomovců: Někdo ho přinesl domů, aby děti měly radost. Když se však ještě nepoučený kocourek někde v koutku dopustil svých prvních loužiček, rázem bylo zle. To máme za všechno? Tohle nám tu dělat nebudeš! A šup s nevděčníkem na mráz.

Do té chvíle jsem strašně spěchal, ale najednou jsem na spěch zapomněl. Přitiskl jsem kotě k sobě. Co jsem mu šeptal, zůstalo už navždycky mezi námi. Kdykoli si na to vzpomenu, píchne mě u srdce.

„Počkej tu na mne,“ říkal jsem mu. „Počkáš, vid?“ Jen mňoukl a nikdo mi to nemusel překládat. Tak jsem letěl zpátky domů, v chladničce popadl kousek rybího filetu a... Čekal tam! Sice dva tři metry od pěšiny, snad aby nevypadal jako moulka, kdybych si ho tentokrát nevšímal. To dá rozum, každý pořádný kocour musí už od malička dbát o svou čest, kdepak si hned zadat s cizím chlápkem.

Jen jsem se však k němu otočil, v tu ránu byl zase můj. Nebo já jeho? A není to vlastně jedno? Prostě jsme byli parťáci. Co tu ještě řešit?

Baštil ostošest, já jsem ho hladil po hřbetě a oběma nám bylo náramně. Když jsem nakonec už opravdu musel jít po svých, chvilíčku mi statečně cupital po boku, až mu nějak došlo, že to asi ne, zůstal sedět a jen se za mnou dlouze díval.

Byl Velký pátek (tehdy ještě pracovní den), jaro jak vyšitě, těšili jsme se na tři dny na chalupě. Ale když jsme tam k večeru dorazili a po celodenní honičce se konečně mohli hodit do klidu, mně dopřán nebyl. Najednou jsem měl plnou hlavu stříbrné šelmičky, o jejíž existenci jsem ještě zrána neměl ani tušení, a ne a ne se těch myšlenek zbavit. Když víte, že jste udělali velkou chybu, sedne to na vás jako špatné svědomí.

Co všechno se takovému opuštěnému tvorečkovi může přihodit? Co když někomu vběhne pod kola? Nebo potká agresivního psa na vycházce, ale ne na vodítku. Co když, co když...

Dala by se toho navymýšlet fůra. Také jiné varianty, pro kocourka sice o moc šťastnější, leč... Ruku na srdce, říkal jsem si, jen si pěkně přiznej, že se bojíš i toho, že se kotěte mezitím ujme někdo jiný!

Po celé tři sváteční dny do mne nic nebylo. Neulevilo se mi, ani když jsem se posléze s páteční příhodou svěřil celé rodině. Jindy mě tepali, když jsem se v předvečer víkendu vracel domů zpravidla poslední a s jazykem na vestě. Zato teď jsem se dozvěděl, že jsem všechno zvrátil, protože jsem

Když víte, že jste udělali velkou chybu, sedne to na vás jako špatné svědomí.

se přece měl ze všeho nejdřív postarat o chudáčka bezbranného Stříbrňáčka.

Nejhorší bylo, že měli pravdu. Ne, že bych to sám nevěděl. Ale o to hůře se mi to poslouchalo.

V pondělí navečer jsem po celou zpáteční cestu byl jak na trní. Asi tak šestkrát jsem se nechal mladším synem ujistit, že hned jak dorazíme domů, vydáme se na záchrannou expedici. Jen jsme pak došli na onu pěšinku, řekl jsem mu: „Teď bystří! Za chvíli by tady někde...“ Nedopověděl jsem. Z přítomí na druhém konci cestičky do houstnoucí tmy vystartoval malý černý stín a řítil se závratnou rychlostí rovnou k nám. Stříbrňáček! Rovnou z běhu mi vyletěl po džínách a bundě jako hasič na olympiádě záchranných sborů. On tam snad na mě celé ty nekonečné tři dny čekal!

Prožili jsme pak v jeho smečce (protože on to nepochybně byl, kdo jí šéfoval) krásných sedm let. Chytrý, milý, po kočičím způsobu neuvěřitelně empatický byl v posloupnosti našich kocourů už třetí, kterému jsme říkali Zrzek.

Ten první prostě takový byl od uší až po špičku ocasu. Druhý byl při letmém pohledu šedobílý, ale stejné jméno si vysloužil několika ryšavými ostrůvky srsti. A toho, jemuž patří dnešní příběh, tak navzdory parádnímu stříbrnému kožíšku pokřtily nazrzlé skvrnky po stranách čeníšku.

Zažili jsme s ním všelicos. Nezapomenu, jak jednoho pohodového dne na konci babího léta s námi jel na chalupu, jako obvykle stočený do klubíčka na desce před zadním sklem vozu. U Mladé Boleslavi jsme dojeli stojící kolonu v obou pruzích. Co v takové situaci naděláte? A tak jsme odevzdaně seděli, pokojně si povídali a...

Prásk! Že nás dojíždí šedá oktávie, jsme zjistili až poté, co nás v plné rychlosti nabrala na rohy a hodila na zadek vozu před námi. Chlapík za volantem musel o dost překračovat povolenou rychlost a ještě si přitom zřejmě drobet zdříml. Jak jinak si vysvětlit, co vyvedl za bílého dne na předlouhé rovině?

Naše stále ještě zajížděná fabie byla bez debaty na odpis. A šokovaný Stříbrňáček v tom zmatku vyklouzl ven a mezerou mezi dvěma pruhy keřů v dělicím pásu dálnice běžel a běžel. Ve chvíli byl ten tam.

Ještě ke všemu se právě kolona znovu rozpohybovala. Domů jsme se nějak dostali, nový vůz nám pojišťovna bez problémů zaplatila. Ale kdesi nás možná stále ještě hledal náš kocourek. A tak jsme přemlouvali, koho se dalo, aby nás zavezl na místo havárie, a tam jsme běhali po polích a lukách a slídili v malých lesících. Když nám v kočičím útulku poradili, že náš ztracený kamarád se tam může vrátit v noci, kdy ruch na dálnici výrazně zeslábně, lovili jsme dobrovolníky na půlnoční záchranné akce.

I takové jsme našli, o to nic. Neodmítli nás. Jen si asi za našimi zády klepali na čelo. Ale všechno marně. Po Stříbrňáčkovi jako kdyby se slehla země.

Kdoví, jak dlouho bychom tam ještě jezdili v bláhové naději, že možná přece jen... Ve zbylém čase jsme po večerech bloumali ve velkých kruzích kolem našeho domu, posedlí legendou, že kočky dovedou najít cestu domů třeba i na desítky kilometrů. Ale nic, nic, nic.

Až jednou jsme takhle kroužili nocí a volali do temných koutů, když jsme si povšimli malého tvora, který nás sledoval v uctivé vzdálenosti. Když jsme se zastavili, posadil se a čekal. A potom dál šlapal za námi. Jsou věci mezi nebem a zemí, které... Však víte.

Nakonec jsme si to tmavě mourované kotě, které nám musel poslat do cesty nějaký kočičí pánbůh (nebo Zrzek?), přinesli domů. A do zdravotního pasu jsme mu dali zapsat jméno Čert.

Miloslav Jenšík

Jsou věci mezi nebem a zemí, které... Však víte.

Foto: Shutterstock

^
Z výstavy divadelních plakátů
Jana Schmidu v bubenečské
Galerii Skleňák v roce 2021

Jan Schmid:

Všechno souvisí s láskou aneb V každém z nás je něco, co máme všichni společné a na čem bychom se mohli domluvit

Umět číst z toho, co kolem sebe vidíme, nebrat rozum až příliš vážně, ale číst spíš víc duchovně, citově a skrze srdce, v tom by měla být všeobecná shoda. Bohužel tomu většinou tak není. Převládající tendencí dneška je věci spíš vyspekulovat, přitom v tvorbě je nejdůležitější to, co jde zevnitř a jen se nevymýšlí. Tedy to, co „někdo“ udělá jakoby za nás, protože člověk je přeci jen s něčím „vyšším“ spojený, s něčím, co je nad ním nebo co je jeho nadáním, zkrátka darem shůry. To by se mělo do dnešního umění vrátit.

Nic nelze bez opravdovosti a důvěry

Divadlo dělám a baví mě tak dlouho proto, že je to ideální komunikační prostředek. Díky němu se dozvídám víc o sobě, o nás, o světě, a najednou to všechno má smysl i pro ostatní. Což se děje, je-li zážitek z divadla určitým zážrakem, nečekaností, jež obohacuje, inspiruje, náhle přivádí k nadhledu, pokoře, naléhavému pocitu vzájemnosti, ale i rozdílnosti, která z nás činí pestrý neomezuující svobodný celek. Ale ne, že si člověk může nehorázně dělat, co se mu zachce. Mám rád Saint-Exupéryho a někdy si v divadle připadám, jako bych se pohyboval v jeho světě touhy, laskavosti a naděje v lepší svět. Také tvrdím, že kulturním člověkem je tvůrce, a také nemám rád lidi lenivého srdce. I to, o čem se nemůžeme přesvědčit, je pro nás důležité. Všechno souvisí s láskou.

Nic nelze bez opravdovosti a důvěry. Avšak při zkoušení se nebát chyb, jež často v tvorbě otevírají nové možnosti či poučení a jsou i jakýmsi vnitřním dialogem. Když hledáme, chceme si vyzkoušet různé souvislosti. Protože bez chyb to skutečně nejde. Člověk se prostě vždycky musí rozhodovat, jestli ano nebo ne, jestli tudy nebo jinudy. S vědomím, že ta rozcestí, která v životě máme každý před sebou, v sobě nesou určitá rizika. Nakonec může být chyba ponaučením, ale i rubem věcí, na které jsme nemohli přijít. Takový pohled z druhé strany pak třeba přinese daleko větší díl pravdy, než jsme si předtím mysleli.

V každém je něco, co máme všichni absolutně společné a na čem bychom se mohli přirozeně domluvit, i kdyby to byla jen setinka z toho, co

nás všechny spojuje. Proto chci dělat divadlo tak, aby bylo součtem výpovědí všech, kteří se na díle podílejí.

Tvorba je povznesením, vyznáním, výzvou

Tvorba nikdy není nicotou a bezútěšností. Je povznesením. Vyznáním. Výzvou. Blažeností. Asi tak, jak jsem se to snažil vyjádřit v inscenaci o Michelangelovi, který, když v jedné scéně jako by tesal své sochařské dílo do pramínku vody tekoucí z jednoho džbánu do druhého, s údivem k sobě pronesl: „Marnost?“ A tesal dál.

Přestože žijeme složitou dobu, divadlo má stále velkou šanci, že nová témata a nápady nevysychají, ba možná naopak. Připomněl jsem si, jak mě těší, že diváci se do divadel vrací, a dokonce působí jakoby nověji, radostněji a dychtivěji. Jak je znát, že divadlo přijímají pro sebe objevněji, což i daleko více dávají najevo, jinak tleskají, i víc než dříve. Asi to souvisí i s tím, že přibývá další mladá divácká generace s docela větší živostí, a taky s tím, že cosi je ve vzduchu, co zatím nelze rozpoznat, ale vycítit už ano.

Moc bych si přál, aby Studio Ypsilon přivádělo dál na svět inscenace, kde by takto divák nacházel sebe samého, něco ze své životní zkušenosti i nastavení, a domů odcházel s radostným pocitem právě zažité vzájemnosti a pospolitosti. Existuje heslo: Máte rádi dobré konce? Zastavte se v Ypsilonce!

Text: Jan Schmid

Foto: Eva Kulová, Ladislav Postupa a Jiří Kotas

^
První inscenací Studia Ypsilon bylo na svou dobu šokující dvoudílné Encyklopedické heslo XX. století (1964, 1965), charakterizované jako metaforické divadlo faktu. Na snímku zleva Josef Fučík, Karel Novák, Zuzana Schmidová, Jan Schmid

Mám rád Saint-Exupéryho a někdy si v divadle připadám, jako bych se pohyboval v jeho světě touhy, laskavosti a naděje v lepší svět.

< Současná kmenová inscenace Spálená 16 v atraktivitě skutečné podívané rozkrývá překvapivou historii domu a ulice, kde Studio Ypsilon již tolik let sídlí

Vlastimil Harapes:

Tancovat můžete
kdykoli a kdekoli,
když ne jinak, tak ve svém srdci

Vlastimila Harapese není třeba moc představovat. Tanečník, pedagog, choreograf, režisér, herec, zpěvák... Je to asi první jméno, které spoustě lidí naskočí, když se řekne balet. Já se s Mistrem znám už mnoho let z našeho společného působení v Českém hnutí speciálních olympiád. Můžu si tedy dovolit i žertíky a tykání.

Vlastíku, jsi legendou, ikonou českého baletu. Což je meta, které se nepodaří dosáhnout jen tak. Dnes budu vyzvídat, jak na to. Zajímají mě hlavně překážky a krize, které tě mohly zastavit, ale ty jsi je vždycky překonal. Neptám se z nějaké touhy po senzaci, ale kvůli poučení. Jsme totiž v projektu Je OK být chvíli na dně, který je o tom, co dělat, aby to šlo, když to zrovna nejde. Vítej!

Tři starší sestry, maminka úřednice, tatínek vychovatel učňů. Zdá se, že rodiče pojilo s uměním snad jen divadelní ochotničení. A tebe s tancem asi jen to, že tě místo do nemilovaných houslí dali do rytmiky. Prý chtěli, aby ses tam vyskákal, když tě nezklidnily housle.

Mistrem baletu díky paní učitelce rytmiky na lidušce

To nebylo kvůli tomu, že by to s houslemi nešlo. To se ještě nevědělo. Maminka mne na ně teprve šla přihlásit a viděla, že tam je také rytmika. Napadlo ji, že když si neustále propěvují a poskakují, že by stálo za to zkusit mě na ni přihlásit. A bylo to. Pan učitel na housle byl hrozně přísný a zprotivil mi je natolik, že jsem je po roce nemohl ani vidět. Paní učitelka rytmiky byla naopak bezvadná a říkala: „Helejte se, ten váš chlapec bude mít pěknou figuru, výborně slyší hudbu, přihlaste ho na konzervatoř.“ Když mne ubezpečili, že na konzervatoři nebudu mít matematiku, fyziku a chemii, souhlasil jsem. To bylo celé. Tahle věta rozpoutala to, co se děje až do dnešních dnů.

Takže na konzervatoř jsi šel, protože to paní učitelka doporučila. Neměl jsi žádnou řádnou baletní přípravu, přesto tě vzali napoprvé. Prý jsi ale ani moc neměl představu, co se tam budeš učit. Myslel sis, že šerm.

Ale oni tvrdili, že tam bude i šerm.

Z tanečníka hercem k tanci až do Národního

Z klasiky jsi prý někdy prolézal s odřenýma ušima.

Ne někdy, neustále. Čtyři, čtyři minus z hlavního oboru. Opravdu to bylo velmi obtížné. Šly mi jenom lidové tance, kde se zpívalo a k tomu různě tančilo, to mi vyhovovalo. A tak to šlo a šlo, až přišla maturita a s ní filmaři, že budou natáčet Starce na chmelu, první český filmový muzikál. Účinkovala v něm celá třída, to bylo prima. V návaznosti na Starce mne pozvali ke kamerovým zkouškám na Markétu Lazarovou. Uspěl jsem, dostal roli. Měl jsem radost, říkal jsem si: Výborně, budu filmový herec. Konečně se zbavím baletu, té hrůzné dřiny. Jenomže film se točil skoro dva roky. Mně bylo osmnáct, Magdě Vášáryové šestnáct. Byly tam neskutečné časové prostoje. Nic se nedělo, stále se čekalo na počasí, na světlo, na kdeco. Takže jsem si říkal: Tak to ne, takhle si svou práci nepředstavuju. Raději se vrátím k tanci. Začal jsem v hotelích, kde jsme bydleli, cvičit. Přihlásil jsem se na konkurz do Národního divadla, udělal ho a zůstal tam čtyřicet let.

Byl jsi zaměstnán jako barrandovský herec, režisér Vlášil ti doporučoval, ať to zkusíš na DAMU. Otvírala se před tebou řada dveří, přesto ses vrátil k tanci. Konkurz do ND jsi vyhrál na první dobrou, protože jsi tajně trénoval.

Ne tajně, ale v hotelu, když nebylo co dělat. Hlavně jsem ale už dřív postupem času pochopil, co se ode mne chce, takže jsem konzervatoř končil s vyznamenáním. Na konkurz jsem tedy šel připravený. Věděl jsem, co tam předvedu, co chtějí vidět.

Potom jsi byl na stáži v tehdejšímu Leningradu, kde byl tvým spolužákem proslulý Michail Baryšnikov. Mám prostě z tvého životopisu i z toho, co si povídáme, pocit, že jsi absolutní dítě štěstěny. Že ti všechno vycházelo, dařilo se ti, na co jsi sáhl.

Jsem fatalista,
beru život,
jaký je.

Vlastimil Harapes (*1946) je herec, tanečník, režisér, choreograf, taneční pedagog, dlouholetý člen, sólista baletu Národního divadla v Praze a umělecký ředitel Mezinárodní konzervatoře Praha. Byl třicet let čestným předsedou Českého hnutí speciálních olympiád pro mentálně postižené sportovce. Za svůj život získal mnoho ocenění, například titul zasloužilý umělec, národní umělec a v roce 2011 Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru balet.

✓ S autorkou článku jej pojí dlouholeté přátelství

Jsem fatalista, tak jsem to tak pokorně bral. Že jestli to tak je, že to tak má být. Nejen to dobré, ale i úrazy a operace. Třeba jsem nemohl dlouho vůbec zvednout ruku. Měl jsem něco s krční páteří, tak mne operovali. Jenže trvalo rok, než se nerv do ramene napravil. Do bicepsu rok a půl. Pak už to bylo dobré. Za ten rok jsem natočil třeba Den pro mou lásku.

Krise nemám v povaze

A to jsi všechno bral fatalisticky, v pohodě, s nadhledem? I když jsi dítě štěstěny, tak přece ne vždycky všechno v životě funguje, jak chceme. Každý má své propady, krize, problémy. Tvoje byly jenom tohle? Nebo i jiné?

Já na propady netrpím. Nikdy jsem si nepřipouštěl ani nesnil o tom, že by něco mohlo být jinak nebo tak. Že kdyby nebylo to či ono, mohl jsem být dál a podobně. Krize nemám v povaze.

Tvoje práce vyžadovala, abys byl fit. Aby tě tělo nezastavilo. A tebe fakt nezastavilo. Když nešlo tančit, hrál jsi ve filmu, v divadle, zpíval. Ale co umělecké krize? Neptal ses třeba po hlubším smyslu toho, co děláš? Když to řeknu nadneseně, co je smyslem tvé existence na zeměkouli?

Ne, ne, v žádném případě jsem si otázky tohoto typu nikdy nekladl. Bral jsem to tak, že jak to je, tak to má být.

Vždycky je něco za něco

To je úžasné poučení. Když se ale podíváme ne na tu profesní, ale osobní část života... Co ti chybí? Vždycky je přece něco za něco. Tvůj renesanční záběr tě nutil trávit spoustu času na cestách, spal jsi po hotelích. Co ti úspěch a s ním spojený životní styl vzaly?

Myslím, že cítím až teď, že jsem možná o něco přicházel. O čas s blízkými. Všechny tři sestry

jsou mrtvé, moje rodina jsou jen neteře a synovci. Lidé kolem mě, které jsem měl rád, s nimiž jsem se rád stýkal, také odešli do věčných lovišť. Takže nejvíc ze všeho můžu říct, že je mi smutno. Po nich, po těch lidech.

Ale máš na ně nádherné vzpomínky.

To ano, ale bohužel je to navždycky, že odešli. Nevrátíte je.

Povídáš si s nimi?

To ne, ale často na ně myslím a vzpomínám.

Co děláš, když jsi unavený a potřebuješ dobít energii? Čím relaxuješ, jak se dobíjíš?

Usnu. Poslední dobou bych nejradši neustále spal.

Speciální olympiády

My se potkali díky tvému dlouholetému působení v Českém hnutí speciálních olympiád.

Třicet let...

Ty jsi byl čestný předseda, já byla – a stále jsem – patronka. Mám pocit, že v tomto případě se o smyslu nedá pochybovat. Vidíš, co ti lidé dokážou. Každé setkání nás nabíjí novou energií. Cítíš to také tak?

Určitě. Vždycky mě to velmi těšilo. Dělalo mi radost i to, že je těší, že mne vidí živého, protože mě jinak znali jen z televize. Občas jsem se musel smát, že někomu stačí mě vidět, aby ho to potěšilo. Ale proč ne, byly to krásné roky.

Je OK být chvíli na dně. Ale pak zase vstát a jít

V projektu Je OK být chvíli na dně se snažíme dát mladým nějaký recept, jak zvládnout situace, kdy to nejde, aby to zase šlo. Svůj návod už jsi vlastně prozradil. Jedním je být dítětem Štěstěny, což ovlivnit nejde. Druhým fatalismus. Brát věci, jak přicházejí, být spokojen s tím, co je. Přehnaně nefantazírovat, kde bys mohl být, kdybys něco udělal jinak. Myslíš, že se s tím dá něco dělat i programově? Třeba netlačit na pilu, nelpět jen na jednom cíli? Být připraven přeorientovat se na jiný obor, dát věcem čas... Máš nějaké recepty, které jsi třeba za svou kariéru i jen slyšel?

Mám rád různá rčení, citáty. Například tenhle: Není třeba pěstovat mnohoučenost, ale přemýš-

livost. S tím se často setkávám, že lidé vůbec nepřemýšlejí. Nebo jen málo. Rozhodně ne o těch druhých. Stačí se podívat na silnice, jak lidé jezdí šíleně, kolik je neštěstí. Z toho to vzniká. Jsou nesoustředění, ani je nenapadne, že by mohli někomu způsobit něco zlého. Proto se tak děje. A aut je stále víc.

Takže přemýšlivost. Když je nám třeba smutno, špatně, máme přemýšlet o tom, proč tomu tak je.

Také je hezké: Nečiň druhým, co nechceš, aby oni činili tobě. Tohle všechno existuje, lidé to vymysleli už dávno. Jen toho stále nedbají. Také existuje krásné moudro o tancování: Tancovat můžete kdykoli a kdekoli, když ne jinak, tak ve svém srdci.

To je krásný závěr! Moc děkuju za rozhovor a přeju víc přemýšlivosti kolem nás a víc tance v našich srdcích.

S Vlastimilem Harapesem si povídala
Martina Dlabajová
Foto: archiv V. Harapese a autorky

^
Vlastimil Harapes byl také tři desetiletí čestným předsedou Českého hnutí speciálních olympiád

Rozhovor vznikl v rámci projektu Je OK být chvíli na dně, jehož cílem je dodávat mladým lidem sílu. Posilovat jejich vůli něčeho dosáhnout. Motivovat je, aby na nepřízeň, nepochopení a nezdary, které všichni někdy zažijeme, nereagovali rezignací, ale kreativně, tvořivě. Inspiruje je příběhy lidí, kteří si prošli tvůrčími, profesními i lidskými přešlapy, a nenechali se zlomit. Jeho autorkou je Martina Dlabajová, která se dlouhodobě profesně věnuje podpoře kreativity a kreativních oborů a motivaci mladých lidí. Všechny rozhovory najdete na zetojde.cz.

Skvělé lidi potkáte všude ve světě, stačí jen znovu být Malým princem

„Vítejte v Německu. Vítejte ve Švýcarsku. Vítejte ve Francii... Monaku... Itálii... Rakousku... Nizozemsku.“ I takhle může vypadat shluk zpráv od mobilního operátora v období mezi desátým a dvacátým srpnem. Zprávy z telefonu nově zvoleného prezidenta? Řidiče kamionu? Nebo nějaká technická systémová chyba? Asi tušíte, že to není ani jedno z toho. Jde o výčet zpráv v mobilu někoho, kdo v sobě stále znovu objevuje ztracenou odvahu dítěte a zjišťuje, že dokáže vše, na co si vzpomene.

Za uměním

„A kde budete dnes spát?“ ptá se nás u Bodamského jezera manželský pár, který mě a mou kamarádku Kláru právě přivezl ze Stuttgartu. „To zatím nevíme,“ odpovídám. „Tak chvíli počkejte. Zavolám bratrovi, ke kterému jedeme, jestli by vás neubytoval.“ Za chvíli si to s nimi šineme autem dál do nedaleké vesnice k domku Johannesse a jeho ženy, dvou učitelů hudby, umělců

a éterických bytostí. „Dnes mi na místní radnici končí výstava dřevěných soch. Šly byste mi ji pomoci uklidit?“ ptá se Johannes hned poté, co jsme snědly večeři, kterou nám nachystali. „Wow! Moc rády!“ voláme a už jsme jednou nohou na odchodu.

Kdyby výstava soch byla tou poslední zvláštností, kterou jsme tu zažily, byly bychom i tak nadšené. Johannes a jeho rodina nás však okouzlili

▼
Kostnice a Johannesova výstava
v nedalekém městečku Owingen

mnohem víc. Jeho žena nám hrála na violu, on na piano a kytaru, ukázal nám místní školu, v místnosti přeplněné exotickými nástroji nám dělal muzikoterapii a ráno nás učil cvičit čchi-kung. Když jsme druhý den odjížděly, zabalili nám ještě svačinu a dali číslo na dceru, která na druhé straně jezera – v Kostnici – organizovala festival hudby.

V tu chvíli jsme si řekly: „Kdyby bylo tohle to jediné zajímavé, co jsme měly zažít, stačí nám to.“ To jsme ale nevěděly, že podobných příběhů zažijeme ještě spoustu.

Stopnout si letadlo

„Dvě holky, co budou stopovat po Evropě? Není to nebezpečný?“ slyšely jsme téměř od každého, jemuž jsme se svěřily se svým nápadem zúčastnit se letního závodu, který organizuje komunita s názvem X-Challenge. Deset dní, jídlo maximálně na první den, 2500 korun českých na osobu, denní i průběžné výzvy, checkpointy po celé Evropě a povinnost dorazit do určeného cíle v Česku na čas. To jsou pravidla „letní X-Challenge“, která má za cíl účastníkům ukázat, že nejspíš dokážou mnohem víc, než si myslí.

Velký plán jsme neměly, ale chtěly jsme na jih a uvažovaly o jižní Francii a Monaku. To bylo zároveň oficiálním checkpointem, tedy bodem na mapě, který bylo v rámci tohoto závodu třeba navštívit a splnit konkrétní výzvu, abyste dostali body. Když jsme dostopovaly do švýcarského Curychu, řekly jsme si: „Pojďme zkusit splnit

< Vyrážíme z Prahy z lodi Tajemství bratří Formanů. Vedle celkem malých batůžků si bereme kytaru. V plánu bylo i vydělávání si buskingem (zpíváním a hraním na ulici)

└ Kromě aut jsme si stoply taky trajekt, který nás převezl přes Bodamské jezero

^ Po cestě jsme potkaly tolik milých lidí, kteří neměli problém nás u sebe ubytovat, že jsme tomu až nemohly uvěřit. Ani jeden den jsme za tu dobu nespaly někde venku

< Největším „úlovkem“ ve stopování bylo stopnuté letadlo z Curychu do Nice

Stejně jako Malý princ cestuje z planety na planetku a nepřestává se divit, koho na každé z nich potkává, i my se posouvaly po Evropě s pusou otevřenou.

výzvu „stopni si letadlo.“ Já vím, zní to šíleně, ale to, co se událo, je ještě šílenější.

První, koho jsme na curyšském letišti potkaly, byl Alberto. Říká: „To je můj sen takhle cestovat po světě, ale myslím, že tohle se vám nepovede. Švýcaři jsou nedostupní a chladní.“ A víte co? Není to pravda! Téměř každý, koho jsme na curyšském letišti oslovily, se nám snažil pomoci. A výsledkem byly dvě letenky Curych–Nice, které jsme zdarma získaly díky Rogerovi, zaměstnanci aerolinek, s nímž jsme se střetly náhodně na chodbě poté, co už jsme se na letišti zeptaly snad každého.

Roger se snažil tak moc vymyslet, jak nám pomoci, až nám dal svoje friends tickets, letenky, které mohl využít pro své přátele. „Co za to chceš?“ ptám se. „Ale nic, pošlete mi třeba pohled z Nice.“ A neumíte si ani představit ten výraz plný motivace a odhodlání splnit si svůj sen ve tváři Alberta, když jsme mu přišly říct, že jsme to dokázaly.

Věříte na zázraky?

Nice! Po několika dnech na cestě jsme se konečně smočily v moři na francouzském pobřeží. Bylo tam vedro, ale krásně. Za nabídku pomoci v kuchyni či úklidu jsme dostaly i dobré jídlo. Protože nás už ale čekali další účastníci z X-Challenge v Monaku, vydaly jsme se vstříc slavnému, zlatě se blyštícímu místu jménem Casino de Monte Carlo. O tom, že jsme vyhrály 40 eur (součástí výzvy bylo vsadit si jen jednou) a jakousi podivnou náhodou potkaly další skvělé lidi, u kterých jsme přespaly, by se dalo napsat mnoho. Chci vám ale vyprávět ještě o jednom „kouzelném dědečkovi“, který nám příjemně zkřížil cestu.

Stejně jako Malý princ cestuje z planety na planetku a nepřestává se divit, koho na každé z nich potkává, i my se posouvaly po Evropě s pusou otevřenou. Když jsme se později na severu Itálie snažily stopovat, bylo to naprosto marné. Nikdo nezastavoval. Říkali nám to, ale my jsme se rozhodly neuvěřit. Snad i proto nám tehdy zastavil Sandro, Ital, který jel do malého přímořského městečka Imperia za synem.

I když mluvil jen italsky, pochopily jsme, když se zeptal: „Vuoi andare a mangiare la pizza?“ Tedy: „Nechcete si zajít na pizzu?“ Sandro nás vzal na pizzu do krásné přímořské restaurace a poté, co jsme si chvíli pomocí španělštiny, rukou a nohou povídali o našich rodinách, vypadlo z něj, že je bývalý šéf policie a že nám domluví spaní u syna. Když

j jsme se ráno vzbudily v překrásné vile na kopci v pokoji pro hosty, dostaly kávu a snídani a Sandro nás odvezl na místo, odkud jsme mohly pokračovat dál, nevěřily jsme svým smyslům, nevěřily jsme, že je něco takového vůbec možné zažít.

Věříte na zázraky? Já ne! Věřím, že stejně jako Malý princ nepřemýšlí o tom, že se mu něco může stát, že se mu něco možná nepovede nebo že by na světě mohli být zlí lidé, nemusíme tak přemýšlet ani my. To je přístup, který by si člověk měl uchovat nejen během bláznivé „stopovačky“ po Evropě, ale i v běžném životě. Právě díky tomu může zažívat zázraky, objevit v sobě odvahu a zjistit, že skvělí lidé žijí po celém světě, stačí jen znovu být Malým princem.

Text: Barbora Hartmannová
Foto: archiv autorky

Letní X-Challenge, o které se v článku píše, se letos bude konat mezi 9. až 19. srpnem. Více se o ní dozvíte na Instagramu @xchallengecz, přihlásit se do závodu bude možné již brzy.

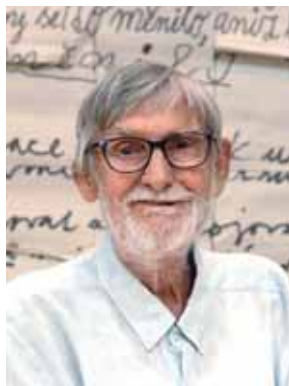

✓
Casino de Monte Carlo v Monaku pro nás bylo další výzvou

*J*edno z předních českých divadel
je tu s námi už 60 let!
A je také patronem našeho projektu
Srdce s láskou darované.

Předsedou poroty je tvůrce
a zakladatel Studia Ypsilon Jan Schmid

Do projektu Srdce s láskou darované se mohou dále zapojit:

Martin Dejdar

Petr Vacek

Jan Jiráň

Jiří Lábus

Jiřina Vacková

Pavel Nový

Jana Synková

Petr Vršek

Kameník
je poctivé řemeslo
s mnohatisíciletými
kořeny.

V podstatě jsem člověk doby kamenné. Jakmile jsem objevil kámen, všechno ostatní mě pustilo,

říká Josef Borecký, kamenosochař počernický

S Josefem Boreckým jsme se setkali na výstavě Adventní světlo. Vystavoval spolu s kolegyní kamenosochařkou Věrou Horákovou a malířkou Vendulou Zouplnovou své kamenné objekty v prostoru mezigeneračního Komunitního centra městské části Dolní Počernice nazvaného Jako doma. Pozval nás do svého zahradního ateliéru, který je na hony vzdálený klasické představě „umělecké dílny“. Vaří si tu na ohništi zasazeném v kamenném stole a svítí vlastnoručně vytesanými kamennými lucernami. Asociuje to tak trochu fotografický ateliér Josefa Sudka v Praze na Újezdě nebo ještě spíše libeňský Hrabalův domeček „Na Hrázi věčnosti“. Ne nadarmo se sám označuje jako hrabalovská postavička. U roztopených kamen jsme mluvili o tom, co, jak a proč... Občas se pokusila o vpád zrzavá slepička Pepina.

K výtvarné tvorbě jste se dostal vlastně oklikou, ale přece, a ne zas tak pozdě – ve čtyřicetiletých letech. Jak se to stalo? A čím vás oslovil právě kámen? Je to poměrně náročný materiál a chtěl jste přece původně studovat malířský obor?

Předtím, než jsem se začal věnovat kameni, jsem trochu maloval olejem, dělal šperky z kosti, grafiku – rytinu a suchou jehlu. Jakmile jsem ale objevil kámen, ostatní mě pustilo. Mělo to více důvodů, jednak jsem romantik, mám rád historii, památky – kopal jsem taky s archeologem Tomášem Durdíkem na Křivokláte a Týřově, jednak je to takový dobrodružný a chlapský zápas s hmotou. Poctivé řemeslo, které má mnohatisícileté kořeny. Taky jsem byl vždy štíhlý až hubené konstrukce a považoval jsem za krásnou výzvu se trochu máváním kladivem „osvalit“.

Prostě jsem rázem zjistil, že kámen je pro mne ta správná parketa. A jak je vše propojené, když jsem jako žáček sledoval před kounickým zámkem osazování Brokoffových mouřeníků, osazoval je právě podnik (Družstvo kamenosochařů a cementářů), ve kterém jsem později nastoupil na rekonstrukci Národního divadla nebo Mlýnské kolonády v Karlových Varech. Udělal jsem tam takovou kvazitovaryšskou zkoušku a stal se ze mě kameník. V této partě jsem se pak naučil veškerou kamenickou práci a na dálku jsem se i vyučil v oboru.

Máte, tedy kromě Brokoffa, ještě nějaké jiné vzory?

Že bych měl vyloženě nějaký vzor, to nemůžu říct, беру inspiraci ze široké škály, která se nabízí, od starověku po šedesátá léta minulého století. Velmi mě inspiruje samotný přírodní kámen, jeho struktura a tvary, které vznikají mimoděk, třeba jako odpad při jiném zpracování kamene. To se týká mé specifické tvorby světelných objektů – lampiček a tam je to vliv architektury gotiky, renesance, ale i vícero kubistů v čele s Piccassem. Plus toho, že v podstatě jsem člověk doby kamenné.

Ale velmi obdivuju také sochaře Henryho Moora pro jeho umění zkratky a smysl pro monumentalitu. A jsem rád za pár let, kdy jsem se kamarádil se sochařem a malířem Miloslavem Hájkem, ke kterému jsem to neměl daleko jak myšlením, tak vzdáleností. Realizovali jsme jednu jeho plastiku a společně pak restaurovali sv. Jana Nepomuckého v Bříství, kde jsem prožil druhou půlku dětství.

Kde všude jste vystavoval? Kde je možné se setkat – třeba ve veřejném prostoru – s vašimi pracemi?

Co se týče mých výstav, nemám je nikterak zsumarizované. Pověštinou byly nesamostatné a mimo oficiální galerie. Povzbuzením pro mě bylo, když jsem hned zkrájí devadesátek prodal svou první věc na Královské cestě v jedné galerii,

Josef Borecký (*1957)

Odmalička tíhl k umění, i když jeho rodinná tradice se ubírala jiným směrem. Vyrůstal na Litoměřicku, kde měl dědeček malé hospodářství. Pak se přestěhovali do Bříství u Českého Brodu. Do školy chodil v Kounicích, kde ho okouzlili Brokoffovi mouřeníníci hlídající vjezd do tamějšího renesančního zámku. Jednoho si tenkrát dokonce vymodeloval z moduritu, a jak říká: „Dodnes má na mne Brokoff velký vliv.“ Chtěl být malířem, ale na uměleckou školu se nedostal. Vyučil se elektromechanikem, opravoval lokomotivy i stíhačky MiG-21. Až v roce 1981 se stalo to, čemu se říká serendipita, tedy, že štěstí přeje připraveným. Dostal nabídku spolupracovat v oboru kamenosochařství s družstvem, které restaurovalo historickou architekturu. V roce 1989 se osamostatnil a k restaurování přidal i vlastní uměleckou tvorbu. Narodil se ve stejný den jako Michelangelo, tedy by měl mít podobný horoskop. Ale jak říká: „Jsem jako pytlík čaje – šestkrát vylouhované Michelangelo.“

<< 1 + 1 = 1

(realizace plastiky Věry Novákové)

< Měsíční sonáta

> Okno do minulosti,
Klíčová, Melepantem

✓ Holubička

kteřá dnes už neexistuje. Ten pocit, že už můžu, nejso v žádném svazu, který mě bude kádrovat...

Jedna z prvních výstav byla v bývalém Ústředí lidové umělecké výroby na Národní třídě v Praze, kde jsem měl užité umění: fontánky, vázy. Hezká byla také výstava na dvorku Galerie U Prstenu, s bonsajisty kolem Faustova domu, u kostela Panny Marie Sněžné nebo ve volném prostranství Platýzu – to byla asi neúspěšnější výstava. Třikrát jsem též vystavoval ve Františkánské zahradě, která akce mi přivedla do cesty dvojici Věra Nováková, Pavel Brázda. Paní Novákové jsem pak časem realizoval několik jejích plastik do kamene. Cením si i společné výstavy s malířem Milanem Křenkem v žižkovském Atriu. Ale zajímavá byla i práce na opravě Wimmerovy kašny na Uhlém trhu.

Byl jsem také u vzniku Festivalu světla, když se jeho první ročník rodil „pod Stalinem“, kde vysílalo tehdy ještě neoficiální Radio 1. Mé světelné plastiky tam v těch ruinách myslím dobře kontrastovaly...

Svobodná volba něco stojí

Jak se daří uživit se jako samostatný kamenosochař? Vadí vám nějak, třeba při zakázkách, že nemáte akademický titul?

To, že nemám akademické vzdělání, mi skutečně často zavírá cestu k některým příležitostem,

hlavně co se týče státních zakázek. Přesto jsem se k jedné plastice dostal, což bylo pro mne něco takového, jako když zpěvákovi vyjde první deska. Byla to kopie sochy Jana Nepomuckého v životní velikosti, která stojí na fasádě činžovního domu v Praze na Újezdě v ulici U Lanové dráhy. Ale to, že jsem se udržel i tak v podstatně chudším soukromém rybníčku, mi dělá dobře. I když, mezi námi, mi paradoxně pomohla nemoc z povolání, kdy jsem řadu let pobíral invalidní důchod, který

mi pomohl udržet se nad vodou a nezabalit to. Mám silikózu a revmatoidní artritidu.

Hm, klasik říká, že „tvořivost je nejprve tam, kde je míra životnosti vyšší než jinde“. Takže chápu, že jste to nezabalil. Ale co bylo těmi prubířskými kameny, na kterých jste si vyzkoušel, že toto je ta správná cesta, vlastně návrat kruhem?

Vyšel jsem z řemesla, z rekonstrukce památek, z níž jsem prakticky pryč, a přešel jsem k soukromým zakázkám, které se týkají užitého umění – k prvkům zahradní architektury, stolům, fontánám, lampám, žardiniérám, volným plastikám; často realistickým, podle přání zákazníka, což mi i konvenovalo, protože jsem tak mohl sobě a okolí dokázat, že i na takovéto věci mám.

Oheň a voda

A proč to spojení se světlem? Má to i nějaký jiný než jen estetický rozměr?

V pauzách mezi zakázkami jsem si povětšinou dělal světelné plastiky, kde se mi líbí nechat povrch v přírodních strukturách lomu a moje práce probírá uvnitř. Tomu obvykle předchází dlouhé kreslení tužkou po povrchu. Často jsem překvapen, když průsečíky mých průniků z několika stran vytvoří hru lomů a hran, na kterých se pak zvláště láme světlo. Vytváří zajímavou magickou atmosféru, inspirovanou vědomě i podvědomě historickou architekturou starých jeskyní, hradů, svatyní a zároveň ovlivněnou kubismem a hravostí hlavolamů.

Oheň a světlo z něho vycházející mě stále okouzlují a stejně tak i voda, se kterou si rád hraju při tvorbě fontánek. Obecně vzato, jsem rád, pokud se u mých věcí pojí estetika s funkcí. A tak jsem jednou, ačkoli jsem na to neměl zakázku, z vnitřní potřeby vytvořil soupravu „nábytku“ do zahrady k bazénu z umělého kamene s podpovrchovým topným kabelem. Práce na tom mi trvala téměř rok a asi po dvanácti letech si ta věc našla kupce, i když největší kus z té soupravy mi zůstal...

Máte dobré vztahy s místní farou a zmínil jste se také, že pro vás hodně znamenaly diskuze s kazatelem Alfrédem Kocábem, v čem?

Ano, s místní farou mám dobré vztahy a na našem kostele mám řadu svých prací. Jsem věřící, i když ne ortodoxně. Byly doby, kdy jsem chodil zároveň na besedy s katolickým knězem Jiřím Paďourem a evangelickým farářem Alfrédem Kocábem a později rád navštěvoval mše jeho nástupce Sváti Karáska. To byly osobnosti, které mi dokázaly objevovat skryté taje Písma a být inspirující.

Co máte aktuálně před sebou? Abych použila vaší terminologie, do čeho se teď chystáte „fukat“?

V současné době pracuju – a peru se s tím – na sedící lvi, po které má ještě následovat lev. Zajímavá, tvořivá práce, i trochu s podtextem – jak to letos ustojí ten heraldický český lev, že?

*S Josefem Boreckým si povídala Jaroslava Sladká
Foto: archiv Josefa Boreckého*

Povzbuzením pro mě bylo, když jsem hned zkraje devadesátek prodal svou první věc na Královské cestě v jedné galerii, která dnes už neexistuje. Ten pocit, že už můžu, nejso v žádném svazu, který mě bude kádrovat...

<< Křídlo

< Gotická

Každý máme svého Malého prince

Knížka o tom, jak se opuštěný pilot v africké poušti potká s Malým princem a povídají si o všeličem, se mi do rukou dostala už jako dítěti. I když pro děti tak úplně není... Příběh se mi zaryl pod kůži natolik, že mě od té doby až magicky přitahuje. Byla to první kniha, kterou jsem si přečetla v cizí řeči – italštině. O pár let později jsem v jednom knihkupectví v severoitalském Furlánsku objevila Malého prince v tamním jazyce. Vnuklo mi to myšlenku vydat knížku také v českých a moravských nářečích a dialektech. Tento sen jsem si před pár lety začala plnit. Tak aby každý mohl mít svého Malého prince. Jeho poselství se mi stalo průvodcem v životě a věrným rádčem v podnikání i politice.

Malý princ je bezpochyby literárním zázrakem, který našel u většiny z nás zalíbení. Není to však pohádka pro děti, i když symbolické postavy, obrazotvornost a také ilustrace samotného autora Antoina de Saint-Exupéryho tak vypadají. Je to kniha s mnohem vyzrálejší zápletkou a i ten, kdo ji pozorně dočte až do konce, přiznává, že mu kvůli filozoficky složité výstavbě její významy a symbolika v mnohém stále unikají. I v tom ale spočívá kouzlo Malého prince. Každá stránka této malé knížky vás nutí přemýšlet a ten, kdo se jednou rozhodl vpustit si tajemnou postavu do života, už jí nikdy nedovolí odejít. To se přihodilo i mně. A jsem za to vděčná.

nost za to, jaký vztah k sobě máme s rodinou a přáteli. Víím, že se o přátelství musím starat, poskytovat oporu a být připravena naslouchat a pomáhat, když je potřeba.

Příběh o Malém princovi z neznámé planetky mě inspiroval dokonce natolik, že jsem se rozhodla před několika lety vstoupit do politiky. Cítíla jsem zodpovědnost za „své růže“ a chtěla jsem o ně pečovat. V Evropském parlamentu také cíleně hledám „své beránky“, kterým se věnuji. V mém hledáčku jsou zejména ti, kdo jsou schopni spásat zlo, a to preventivně, tedy ve stadiu, kdy je ještě docela malé a dá se s tím něco dělat.

„STÁVÁŠ SE NAVŽDY ZODPOVĚDNÝM ZA TO, CO K SOBĚ PŘIPOUTÁŠ.“

Listování knížkou, která nedávno oslavila 80 let od svého vzniku, mi ukázalo, co znamená být zodpovědný. Stejně jako Malý princ, který si pečlivě vybíral, co k sobě připoutá, i já se naučila nést zodpovědnost za to, jakou cestou se vydám. Uvědomuji si, jaký vliv bude mít mé rozhodnutí na můj život a na životy ostatních. Odmala cítím zodpověd-

„ALE OČI JSOU SLEPÉ, MUSÍME HLEDAT SRDCEM.“

„U vás lidé pěstují pět tisíc růží v jedné zahradě,“ říká na jedné ze stránek malý princ, „a přece tam nenalézají to, co hledají.“ O kousek dál dodává, že „...oči jsou slepé. Musíme hledat srdcem.“ Má pravdu, některé věci opravdu nelze vidět pouhým zrakem, ale musíme je objevit v sobě, ve svém nitru, v srdci.

Ve své práci se musím řídit nejen svými osobními názory a zkušenostmi, ale musím také slyšet hlasy lidí, které zastupuji. Díky Malému princovi vím, že nestačí naslouchat pouze slovům, ale také pocitům. Pouhým okem nevidíme, co se skrývá pod povrchem, a musíme být otevření vnímání, abychom mohli opravdu porozumět a pomoci.

Často se mi stává, že na první pohled nevidím celý obraz, a proto začnu hledat odpovědi na složité otázky ve svém srdci. Poslouchám své instinkty a věřím své intuici, abych správně porozuměla tomu, co mám před sebou a co nemusí být na první pohled patrné.

„VIDĚL JSEM KRÁSNÝ DŮM Z ČERVENÝCH CÍHEL, ZA OKNY ČAPÍ NŮSEK A NA STŘEŠE HOLUBY...“

Dodnes mám z knížky zapsaný tento citát: „Řeknete-li dospělým: ‚Viděl jsem krásný dům z červených cihel, za okny čapí nůsek a na střeše holuby...‘, nedovedou si ho představit. Musíte jim říci: ‚Viděl jsem dům za sto tisíc franků.‘ Tu hned zvolají: ‚Ach, to je krása!‘“ A vracím se k němu každý den.

Vnímání každého jednotlivého člověka je odlišné a někdy je těžké najít společnou řeč a navzájem se pochopit. Malý princ mě naučil tomu, že vždycky hledám způsoby, jak věci vysvětlit tak, aby jim druzí porozuměli.

„MUSÍM PŘECE SNĚST DVĚ NEBO TŘI HOUSENKY, KDYŽ CHCI POZNAT MOTÝLY.“

Vše, co v životě za něco stojí a má hodnotu, vyžaduje úsilí a trpělivost. Je třeba vytrvat a tvrdě pracovat, abychom dosáhli toho, co chceme, a abychom byli úspěšní.

Podobně jako Malý princ, když chtěl poznat motýly, musíme často vystoupit ze své komfortní zóny a být ochotni se postavit myšlenkám, které se nám nelíbí nebo s nimi nesouhlasíme. Pokud chceme porozumět potřebám druhých lidí, musíme být ochotni naslouchat a brát v úvahu různé názory a kritiku. Je to jediný způsob, jak sami můžeme růst a rozvíjet se.

Přeji vám, abyste i vy našli svého Malého prince. Důvěrného přítele, který vám bude inspirací a provede vás planetkami života. Abyste byli šťastní.

Text: Martina Dlabajová

Foto: archiv M. Dlabajové a Shutterstock

Martina Dlabajová je sběratelka knižních vydání Malého prince Antoina de Saint-Exupéryho. Její sbírka čítá přes 300 knih včetně francouzského vydání z roku 1943, vydání v Braillově písmu, ve čtyřech různých indonéských nářečích, v khmerštině z Kambodže nebo v sinhálštině ze Srí Lanky. V posledních letech ji rozšiřuje o vlastní vydání v českých a moravských nářečích.

Od roku 2014 Martina Dlabajová pracuje jako poslankyně Evropského parlamentu, kde se zabývá zejména podporou kreativních průmyslů, malých a středních podniků a start-upů a je propagátorkou českého filmu, kreativity a designu.

< Martina Dlabajová vydala v roce 2020 Malého prince ve valaštině. Předcházelo mu vydání v brněnském hantecu. Nyní vzniká hanácká, slovácká a krkonošská verze

Když je chemie srdeční záležitostí

Dvaadevadesátiletý profesor Josef Pašek
má pověst workoholika a stále bádá

„Končil jsem měšťanku. Z Mrtníku, odkud pocházím, to bylo do Kaznějova co by kamenem dohodil, tak se šel otec poradit s ředitelem místní chemičky, zda kluka nedat na chemii.“ Tak vzpomíná na šťastnou náhodu, která rozhodla o jeho celoživotní profesní dráze, Josef Pašek, jedna z nejrespektovanějších osobností české průmyslové chemie, když jsme ho navštívili na Vysoké škole chemicko-technologické.

Z Mrtníku na zkušenou

A měl jste na vybranou?

Ani ne. Otec uvažoval o lesnictví nebo chemii. Pracoval sice v zemědělství a o chemii toho moc nevěděl, ale byl silnou osobností, kterou jsem respektoval. Za první světové války byl těžce raněn, kulka mu uvízla v plicích a tehdy se nedařilo vyoperovat. Od té doby měl zdravotní obtíže a zemřel bohužel již v šedesáti letech.

Z Mrtníku, kde jsme měli statek, to bylo asi sedm a půl kilometru do Kaznějova, a tak se tatínek vydal poradit se za tehdejšího ředitelem Dolových a průmyslových závodů (*do roku 1885 J. D. Starck – pozn. red.*) Františkem Kannhäusem. Zřejmě byl pan ředitel přesvědčivý, protože jsem se v roce 1944 jako čtrnáctiletý vydal na průmyslovku do Prahy.

Na Křemencárnu?

Na chemickou průmyslovku v Betlémské ulici.

Sám v protektorátní Praze

Jak se adolescent cítí daleko od rodiny a kamarádů, navíc v době protektorátu?

Zvykl jsem si obtížně a pomalu. Bydlel jsem u tety, s níž jsem neměl zrovna dobré vztahy. Za války se živila šmelinou na černém trhu a mě jako nezletilého zneužívala k přepravě potravin k zákazníkům. Neměl jsem na to národu, vyrůstal jsem v hluboce věřící rodině. Když mi bylo těžko, chodil jsem se pomodlit a vybrečet do kostela svatého Ignáce z Loyoly na Karláku. Od pětáctýřicátého jsem tam už nebyl.

Člověk si s mláďm spojuje spíš příjemné zážitky. I když období protektorátu nebyla zrovna šťastná doba, určitě máte i takové.

Rád jsem trávil volný čas v menze, kam jsem chodil na oběd. Setkávali se tam bývalí vysokoškoláci a hráli jsme biliár. Myslím, že mi šel. Na konci války jsem se ze zničené Prahy vydal domů.

Pro patnáctiletého kluka muselo být poválečné období s masovým přesunem obyvatelstva, nekontrolovatelnou spoustou zbraní ve společnosti a atmosférou touhy po svobodě a satisfakci jedinečný impuls. Nenechal jste se zlákat k nějakému dobrodružství?

To víte, že ani mně to nedalo, ale spíš šlo o lehkomyslnost. Mezi Mrtnickými se v květnu rozšířila zpráva, že k naší obci postupují němečtí vojáci. S kamarády, kteří jako já vzali doma potají tátům lovecké pušky, jsme se vydali „zjednat spravedlnost“. Naštěstí byli němečtí vojáci již odzbrojeni.

Od píky

Do roku 1948 se na měšťanských školách chemie jako samostatný předmět neučila.

Trefil se otec s výběrem vaší budoucí profese?

Trefil. Hned od čtrnácti jsem experimentoval a navíc každoročně o prázdninách praktikoval v kaznějovské chemičce, která od té doby několikrát změnila název (*od roku 2005 OMGD, s.r.o. – pozn. red.*).

S manželkou jsme si nedávno připomněli 70. výročí svatby.

✓ Chemické firmy se pro profesora Paška (vlevo) staly druhým domovem

Prof. Ing. Josef Pašek, DrSc.
(* 1930)

Vystudoval na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze obor organická technologie a od roku 1952 zde pracuje. Spojuje v sobě chemického technologa, inženýra, organického chemika i ekonoma. Realizoval asi 50 průmyslových procesů, hodnota produkce představuje asi 25 miliard korun ročně. Jeho schopnosti a zkušenosti využívá nejen český chemický průmysl, ale i řada zahraničních společností, např. belgické, švýcarské, slovenské, čínské, americké a brazilské. Za návrhy na inovativní postupy výroby chemických látek si připsal asi 150 patentů, přibližně 160 publikací a 50 procesů realizovaných v chemickém průmyslu doma i v zahraničí. Za výsledky své práce obdržel celou řadu vysokých ocenění, např. prestižní cenu Česká hlava, medaili Josefa Hlávky, cenu rektora VŠCHT Praha nebo cenu Viktora Ettela.

Čím jste se tam zabýval?

Začal jsem od píky. Například jsem ráfkoval sudy s krystalickou kyselinou citronovou, pracoval v centrální analytické laboratoři, ale když bylo třeba, tak taky zametal podlahu.

A co experimenty a škody na majetku?

Jako každý student chemie jsem dělal pokusy i doma, ale se škodami to nebylo tak hrozné.

Kde jste sháněl chemikálie pro osobní potřebu, což zřejmě tenkrát nebylo snadné?

Nakupoval jsem je od Rudolfa Zahradníka (český fyzikální chemik, v letech 1993 až 2001 první předseda Akademie věd ČR – pozn. red.), spolužáka na střední a vysoké škole. Nějaké chemikálie pocházely rovněž z kaznějovské laboratoře.

Kouzlo technologií a úspěchy ve světě

Proč jste před teoretickým výzkumem upřednostnil chemické technologie?

Líbilo se mi, že propojují mnoho vědních oborů a teorii s praxí. Technologie mě přitahovaly už během praxí v Kaznějově. Také jsem se mohl v tomto oboru snáze seberealizovat, protože kvalita výzkumu je významně podmíněna možností osobních kontaktů se zahraniční odbornou komunitou. V roce 1969 jsem byl vyloučen z KSČ, a tak kromě socialistického bloku jsem nesměl nikam vycestovat. Příležitost jsem dostal až v roce 1989, tedy na prahu důchodového věku. Dalších třicet let jsem tuto ztrátu doháněl a snad se mi to docela povedlo.

Neuvažoval jste o emigraci?

Ne, nikdy. Ale otevření hranic jsem rád a často využíval pracovní i soukromě. S manželkou nás baví cestovat. Kromě Evropy jsme navštívili Ameriku, Asii i Afriku. Trochu mě mrzí, že se vzhledem ke zhoršujícímu se zdraví už nepodívám do Kambodže.

Dočetla jsem se, že Československo produkovalo v nadprůměrném množství jen pár chemikálií, jejichž výroba stála na vlastním tuzemském výzkumu. Za jaké výroby vděčíme vám?

Je to výroba anilinu a cyklohexylaminu v BorsoChem MCHZ (dříve Moravské chemické závody Ostrava, nyní maďarská společnost BorsoChem Kazincbarcika, nad níž drží od roku 2011 úplnou kontrolu čínská skupina Wanhua Industrial Group – pozn. red.) a antiozonantů na bázi 4-aminodifenylaminu ve slovenském Duslu Šaľa. V Ostravě je největší výroba cyklohexylaminu a dicyklohexylaminu na světě a asi největší čínská investice u nás.

Jak dlouho s ostravskou chemickou spolupracujete?

Čtyřiašedesát let.

Podílel jste se také na řadě projektů v Evropě, Asii a Americe. Můžete nejvýznamnější z nich připomenout?

Určitě bych zmínil výstavbu a uvedení do provozu výroby anilinu japonské společnosti Tosoh, v době svého vzniku největší svého druhu na světě. Byla postavena na základě know-how, které Japonci zakoupili od BC MCHZ.

V posledních dvaceti letech jsem spolupracoval s belgickou společností Taminco, která patří do americké globální Eastman Chemical Company. Orientuje se na produkci aminů, o čemž vypovídá i její název, a provozuje největší výrobu dimethylaminopropylaminu (DMAPA) na světě. (Pozn.: Tvůrcem této technologie je profesor Josef Pašek.) DMAPA tvoří základ tenzidu, který obsahují všechny šampony. Výroba disponuje dvěma jednotkami, jednou ve Spojených státech pro Procter and Gamble a druhou v belgickém Gentu pro evropskou společnost Henkel.

Pedagog by měl umět studenty nadchnout pro obor

Na koho ze svých učitelů vzpomínáte nejvíc?

Za svého nejlepšího učitele považuji Otto Wichterleho, s nímž jsem se setkal hned v prvním ročníku, kdy nám přednášel anorganickou chemii.

Ale Otto Wichterle byl přece organik...

Jeho předchůdce po únorovém převratu emigroval, a tak se výuky ujal Wichterle.

Čím byl jako pedagog výjimečný?

Měl dar studenty nadchnout pro obor, zábavný přednes a zaváděl i do výuky moderní přístupy. Legendární jsou jeho zkušební testy. Jednotliví studenti obdrželi deset listů s otázkami, ale nedalo se opisovat, protože měl každý jiný. Na rozdíl od běžné praxe neznámkoval, ale bodoval. Sto procent představovalo průměr. Kdo ho nedosáhl, obvykle odešel studovat chemii na Přírodovědeckou fakultu UK. Byla tam prý snadnější.

A jak jste v kontrolním testu na konci prvního dopadl vy?

Dosáhl jsem asi 210 bodů a mezi dvěma sty studenty se umístil jako druhý.

Po absolutoriu jste zůstal na škole a desítky let jste se kromě spolupráce s průmyslem věnoval také výuce. Koho byste označil za svého pokračovatele?

Docenta Jiřího Trejbala, který postupně přebírá skupinu chemické technologie. O tento obor je však mezi studenty poměrně malý zájem. Většina z nich směřuje do farmaceutického průmyslu.

A v rodině se někdo takový nenajde?

Ob generaci a s jiným zaměřením. Dcera je lékařkou, ale její děti se daly na potravinářskou chemii. Vnuk pracuje pro jednu americkou farmaceutickou firmu a vnučka působí již léta v Anglii ve společnosti orientované na vývoj přístrojů mimo jiné i na analýzu potravin. Pravnoučata se zatím ještě pro žádnou profesi nerozhodla.

Mezi spolupracovníky máte pověst workoholika. Jak se s tím smířila vaše manželka?

Řekl bych, že dobře. Před pár dny jsme si připomněli 70. výročí svatby. Ale oslavovat budeme, až se někteří členové rodiny vyléčí z chřipky.

Josefu Paškovi se zájmem naslouchala

Věra Vortelová

Foto: archiv Josefa Paška a Shutterstock

<< Komplex chemických závodů japonské společnosti Tosoh v Tokujamě

< Areál BorsodChem MCHZ

Trochu mě mrzí, že se vzhledem ke zhoršujícímu se zdraví už nepodívám do Kambodže.

└ V BorsodChem MCHZ má profesor Pašek své náměstí

✓
Legenda české průmyslové chemie s jedním ze svých následovníků, docentem J. Trejbalem

Hlavní téma

ZODPOVĚDNOST

Pokud byste měli vysypat z rukávu definici zodpovědnosti, možná byste se při její přesné formulaci trochu potrápili. Jestliže vás ale poprosíme, abyste si vzpomněli na nějakého zodpovědného, a naopak nezodpovědného člověka, kterého jste v životě potkali, budete mít jasno okamžitě. Nezodpovědného vedle sebe nechceme. Jak ale docílit toho, abychom se potkávali jen s těmi zodpovědnými? Určitě nám dáte zapravdu, že takové lidi si musíme pěstovat už od malička. Poprosili jsme tedy tři paní učitelky, aby nám odpověděly na jedinou otázku: Jakým způsobem vedete děti k zodpovědnosti?

> Karolína Koutecká,
ZŠ Praha 5 – Řeporyje

Děti se nejvíc učí
tím, že pozorují
chování
dospělých kolem
sebe.

Karolína Koutecká: Správný příklad a důvěra

Podle mne je vedení dětí k zodpovědnosti důležitou součástí výchovy, která jim pomáhá rozvíjet nezbytné dovednosti pro úspěšné fungování v pozdějším dospělém životě.

Ve svých hodinách kladu velký důraz na to, aby se děti naučily, jak být disciplinované, aby mohly plnit své povinnosti. To jim pomáhá být organizované a efektivní při plnění úkolů a odpovědnosti. V hodinách to vypadá tak, že máme jasně stanovená pravidla, která se snaží všichni dodržovat.

Děti se nejvíc učí tím, že pozorují chování dospělých kolem sebe. Proto je důležité ukázat jim správný příklad, třeba tím, že se starám o své povinnosti a plním své sliby.

V neposlední řadě beru jako součást učení a rozvoje chyby. Snažím se dětem ukázat, že nejde o selhání, ale o příležitost k učení.

Během své každodenní práce učitelky se snažím dětem ukazovat, že jim věřím a myslím si, že jsou schopné plnit své úkoly. Pozitivní zpětná vazba je nedílnou součástí mého pedagogického působení. Pomáhá posílit důvěru mezi mnou a dětmi, zodpovědnost a motivuje k dalším úspěchům.

Hana Slabá:

Zodpovědnost začíná volbou

Montessori pedagogika rozvíjí zodpovědnost dětí již od narození. V mateřské škole tuto dovednost prohlubujeme. Děti u nás zažívají svobodu v rámci hranic. Například každá pomůcka je ve třídě jen jednou. Děti si ji mohou kdykoliv vzít, pokud s ní nepracuje někdo jiný a je na svém místě v polici. Pak s ní může dítě pracovat, jak dlouho potřebuje, ale vedeme je k tomu, aby ji na konci své činnosti vrátilo na původní místo připravenou tak, aby s ní mohlo pracovat zase další dítě. Musí například umýt tácek a nádoby, doplnit čisté hadříky, doplnit leštadlo apod. Dítě se učí, že svoboda neznamená volnost. Přijímá zodpovědnost nejen za své učení, ale také za prostředí a učení dalších dětí.

Děti vedeme k dovednosti vědomě se rozhodovat. Porozumějí tak tomu, co znamená volba. Je to vědomý výběr z možností, které dobře znají, uvědomují si jejich důsledky a také skutečnost, že když se rozhodneme pro jednu variantu,

< Hana Slabá,
Montessori MŠ Andílek,
Praha 5 – Smíchov

znamená to, že druhou možnost ztrácíme. Pokud vám nabídnu, zda chcete pracovat s borýnkem nebo mohušskou, nebude váš výběr vědomý, protože nevíte, co tato slova znamenají. Budete si umět vybrat třeba podle krásy slova, pozice nebo vzhledu předmětů. Neznáte ale důsledek svého rozhodnutí. Základem odpovědnosti je vědomé rozhodnutí. Proto když si dítě vybere ke svačině jablko, nikoliv banán, zná chuť, texturu i konzistenci ovoce a proces jeho přípravy. Zároveň ví, že když si vybere jablko, banán mít nebude.

Dále rozvíjíme intelekt dětí, napomáháme rozvoji exekutivních funkcí jejich mozku. Děti jsou vedeny k tomu, aby si plánovaly svou činnost, dostávají bezprostřední zpětnou vazbu, učí se životu v komunitě třídy a lásce ke svému prostředí.

Dita Makovičková:

Na cestě dětí k zodpovědnosti jsem průvodcem

Pokud jde o vedení mých žáků k zodpovědnosti, je důležité zmínit, že já v pozici učitele působím spíše jako průvodce a děti nechávám, aby si při společném vyučování ve třídě cestičku k zodpovědnosti našly samy. Při samostatných aktivitách se zaměřuji na to, aby si každý žák vedl svou činnost sám a posléze se i sám ohodnotil, zda se mu zdařila či nikoliv. Ve skupinové práci pak podporuji, aby si žáci vzájemně pomáhali, protože pomoc ostatním k zodpovědnosti také neodmyslitelně patří.

Dále vždy dětem zdůrazním smysl činností a důsledky, které vycházejí ze splnění a případného nesplnění úkolů. Nezapomínám také na drobnosti, mezi něž patří třídění odpadu, uklízení si svého pracovního místa či udržování pořádku v penále a v aktovce, což by měl u nás ve třídě vykonávat

každý žák. Spíše se tedy zaměřuji na praktické úkoly, jejichž prostřednictvím si žáci vytvoří dané návyky, kterými se postupně stávají více zodpovědnými jedinci. Tím se jim snažím ukázat cestu, po níž se v životě jednou mohou vydat.

< Dita Makovičková,
ZŠ Unhošť

Pomoc ostatním k zodpovědnosti neodmyslitelně patří.

Připravila: Martina Hošková
Foto: archivy dotazovaných

I vy můžete rozhodnout o vítězích hlasovací soutěže!

Tato kategorie je nezávislá na rozhodnutích poroty.
Hlasuje se až do 10. 4. 2023.

Rodina 9. ročníku celostátního projektu Srdce s láskou darované

Záštita

POSLEANEKÁ
SNĚMOVNA
PARLAMENTU
ČESKÉ REPUBLIKY

Patron

Hlavní partner

MINISTERSTVO PRÁCE
A SOCIÁLNÍCH VĚCÍ

Partneři
a
podporovatelé

Krajánek
ve Srdci

NOTASHEEP

VAMBERK

Irena Chříbková
www.auditeorganum.cz

centropen

PERFORMIA

agilab
GROUP

Soutěž vyhlašuje a pořádá

ANTECOM

Významní partneři:

LUXOR

AV MEDIA
Samostatné obrazy

RENE

AMOS
VISION

TEP factor
team adventures

mailstep

SYMFONICKÝ
ORCHESTR
HL. M. PRAHY
fok

Mediální partner

age.

Zopakujme si pravidla 9. ročníku

Účastníkem projektu Srdce s láskou darované se mohou stát kolektivy z mateřských a základních škol, družiny, kolektivy dětí z dětských domovů, ZUŠ, mateřských center a ostatní dětské kolektivy, třeba i děti se svými rodiči (nejméně 2 a nejvíce 30 dětí/kolektiv), které splní stanovená pravidla. Do soutěže se nemohou přihlásit jednotlivci. **Každý ze soutěžních kolektivů může přihlásit i více projektů; škola/zařízení může zaslat libovolný počet příspěvků různých kolektivů.**

U každého projektu je soutěžní jedna fotografie a jeden text libovolného žánru, z nichž bude zřejmé, komu je práce určena a proč. Soutěžící mají možnost dále nahrát do přihlášky až tři fotografie a video dokumentující proces tvorby i předání. Porota bude hodnotit celý tento proces a videoprezentace vítá!

Přihlášku lze podat pouze elektronicky prostřednictvím webových stránek www.srdceslaskou.cz. Podáním přihlášky soutěžící dávají organizátorům soutěže automaticky souhlas s možným publikováním svých

příspěvků, fotografií i videoprezentací a se zasíláním časopisu AGE na adresu uvedenou v přihlášce.

Předepsaný formát fotografií je jpg, velikost A4, rozlišení 300 dpi (maximální možné rozlišení/kvalita fotografie; vítězné fotografie se budou zveřejňovat v časopise, proto musí mít tiskovou kvalitu). Předepsaný formát textu/příběhu je word, rozsah od 1000 do 5000 znaků. Videoprezentace by měla mít maximální délku 7 minut.

Pozn.: Galerii soutěžních prací na srdceslaskou.cz generuje program přesně podle toho, jak jste přihlášku vyplnili. Prosíme, věnujte jejímu vyplňování náležitou pozornost. Děkujeme.

V předešlých ročnících se bohužel stávalo, že někteří soutěžící použili k videu neoprávněně písně jiných autorů bez jejich souhlasu. Proto byla některá videa administrátorem YouTube smazána. Z toho důvodu použijte vlastní hudbu nebo si předem vyžádejte souhlas autorů písně.

Cíle soutěže

Podpora tradičních lidských hodnot, jako jsou láska, přátelství, rodina, vzájemná úcta.

Podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí.

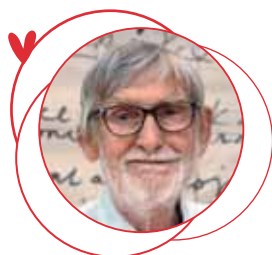
Podpora mezigeneračního dialogu.

Radost z vlastnoručně vytvořených výrobků i z darování, sdílení radosti v kolektivu.

- Soutěžní příspěvky bylo možné zaslat od 1. 11. 2022 do 10. 3. 2023.
- Soutěží se ve 2 kategoriích (u smíšených skupin rozhoduje věk u převažujícího počtu dětí):
 - Základní škola (3. až 9. ročníky),
 - Mateřská škola + 1. a 2. ročníky ZŠ.
- Zvláštní ceny, které platí pro obě kategorie:
 - Zvláštní cena pro školu,
 - Zvláštní cena předsedkyně Poslanecké sněmovny PČR,
 - Zvláštní cena ministra práce a sociálních věcí za rozvoj mezigenerační spolupráce a solidarity,
 - Zvláštní cena za šíření projektu v zahraničí.
- Uzávěrka přihlášek byla 10. 3. 2023, rozhoduje datum odeslání elektronické přihlášky.
- Soutěž bude vyhodnocena do 31. 5. 2023.
- Výsledky zveřejní časopis AGE v dalším vydání 2023; v průběhu roku 2023 pak mohou být v AGE a na Facebooku Srdceslaskou uveřejněny jednotlivé příběhy, fotografie, videa, rozhovory s vítěznými týmy, reportáže atd.
- Od 15. 3. do 10. 4. 2023 bude na webu www.srdceslaskou.cz probíhat veřejné hlasování, které určí TOP 10 z pohledu veřejnosti (nezávisle na porotě).
- Slavnostní setkání vítězů se bude konat na jaře 2023 v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR v Praze, pokud tomu nezabrání epidemická situace.

Celostátní soutěž Srdce s láskou darované je nedílnou součástí projektu AGE a vydavatelství ANTECOM jako její organizátor postupuje při její organizaci v souladu s pravidly GDPR a ve shodě s nimi jedná v oprávněném zájmu. Předávání cen bude snímáno médii. Z tohoto důvodu vyjadřují hosté svou účastí souhlas s pořízením a použitím audiovizuálního záznamu, který může obsahovat obrazové a zvukové záznamy týkající se těchto osob či jejich projevů osobní povahy.

Porota 9. ročníku celostátního projektu Srdce s láskou darované

JAN SCHMID
zakladatel a ředitel
Studia Ypsilon

JANA JENŠÍKOVÁ
jednatelka vydavatelství ANTECOM,
zakladatelka projektu
Srdce s láskou darované

MARIAN JUREČKA
ministr práce
a sociálních věcí

MARKÉTA PEKAROVÁ ADAMOVÁ
předsedkyně Poslanecké
sněmovny Parlamentu ČR

MARTIN DEJDAR
za Studio Ypsilon

MICHAL NESVADBA
umělec,
který svou tvorbu zasvětil dětem

IGOR ROLÍNEK
za ČPP

LENKA HELENA KOENIGSMARK
za Mattel Česká republika

ONDŘEJ ZICHA
za Studio Ypsilon

ANNA MAJEWSKÁ
za vydavatelství ANTECOM

KATEGORIE ZÁKLADNÍ ŠKOLY (3. až 9. ročníky)

1. místo

- Účast celého týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,
- dárkové poukazy na zboží v prodejnách LUXOR pro všechny členy kolektivu,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- společenská hra od firmy Mattel,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

Odměna pro kolektiv

- Vstupenky do zážitkového centra TEPfactor pro celý tým.

Odměny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu

- Třídenní relaxační pobyt v lázních Luhačovice pro 2 osoby ve čtyřhvězdičkovém boutique hotelu Radun,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 500 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,

- dárek z vamberecké krajky,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon.

Odměna pro školu/zařízení

- Volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor (MGOH) pro celou školu.

2. místo

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,
- dárkové poukazy na zboží v prodejnách LUXOR pro všechny členy kolektivu,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- společenská hra od firmy Mattel,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

Odměna pro kolektiv

- Vstupenky do zážitkového centra TEPfactor pro celý tým.

Odměny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu

- Dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 500 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek z vamberecké krajky,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon.
- Volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

3. místo

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,

- certifikát pro školu,
- dárkové poukazy na zboží v prodejnách LUXOR pro všechny členy kolektivu,
- společenská hra od firmy Mattel,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

Odměny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu

- Dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 500 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon.

Odměna pro školu/zařízení

- Volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

4.–10. místo

- Balíček s překvapením.

ZVLÁŠTNÍ CENA PŘEDSEDKYŇE
POSLEANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR (mohou být oceněny až 3 týmy)

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- dárek od předsedkyně PS PČR,
- certifikát pro školu,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 1000 Kč,

- společenská hra od firmy Mattel,
- volné vstupenky do všech expozic MGOH pro celou školu,
- dvě vstupenky na koncert pro vedoucího kolektivu,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon pro vedoucího kolektivu,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep pro vedoucího kolektivu,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

VEŘEJNÁ HLASOVACÍ SOUTĚŽ

1. místo

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- dárkové poukazy na zboží v prodejnách LUXOR pro všechny členy kolektivu.

1.–3. místo

- Přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,

- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od společnosti CENTROPEN,
- společenská hra od firmy Mattel,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE,
- volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

Odměny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu

- Dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 500 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon.

KATEGORIE MATEŘSKÉ ŠKOLY + 1. a 2. ROČNÍKY ZŠ

1. místo

- Účast celého týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 3000 Kč,
- hračky od firmy Mattel,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE,
- volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

Odměny pro učitelku/učitele/ dospělého vedoucího kolektivu (týká se 1.–3. místa)

- Dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 1000 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od ČPP,

- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep.

2. místo

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 2000 Kč,
- hračky od firmy Mattel,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE,
- volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

3. místo

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- certifikát pro školu,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 1000 Kč,
- hračky od firmy Mattel,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE,
- volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

4.–10. místo

- Balíček s překvapením.

ZVLÁŠTNÍ CENA PRO ŠKOLU

- Účast zástupců školy na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 5000 Kč,
- pozvání na vybrané představení Studia Ypsilon pro děti,
- certifikát pro školu,
- společenská hra od firmy Mattel,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE,
- volné vstupenky do všech expozic Muzea a galerie Orlických hor pro celou školu.

Odměny pro učitelku/učitele/ dospělého vedoucího kolektivu

- Dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR v hodnotě 1000 Kč,
- dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- přívěsek srdíčko,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep.

ZVLÁŠTNÍ CENA MPSV ZA ROZVOJ MEZIGENERAČNÍ SPOLUPRÁCE A SOLIDARITY (mohou být oceněny až 3 týmy)

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- dárek od ministra práce a sociálních věcí,
- certifikát pro školu,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- dárkový poukaz na zboží v prodejnách LUXOR pro školu v hodnotě 1000 Kč,

- společenská hra od firmy Mattel,
- volné vstupenky do všech expozic MGOH pro celou školu,
- dvě vstupenky na koncert pro vedoucího kolektivu,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon pro vedoucího kolektivu,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep pro vedoucího kolektivu,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

ZVLÁŠTNÍ CENA ZA ŠÍŘENÍ MYŠLENKY PROJEKTU V ZAHRANIČÍ

- Účast zástupců týmu na slavnostním setkání Srdcařů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- certifikát pro školu,
- přívěsky srdíčka pro celý tým,
- originální medaile s logem soutěže pro celý tým,
- dárky od Krajánka ve světě,
- společenská hra od firmy Mattel,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění na stránkách AGE.

Odměny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu

- Dárek od společnosti AV MEDIA,
- dárek od malířky Lucie Ernestové,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- dvě vstupenky na koncert,
- dvě vstupenky na divadelní představení Studia Ypsilon,
- designový šperk z limitované kolekce značky Notasheep.

Změna vyhrazena.

Srdce
s láskou darované

má svou hymnu

1/

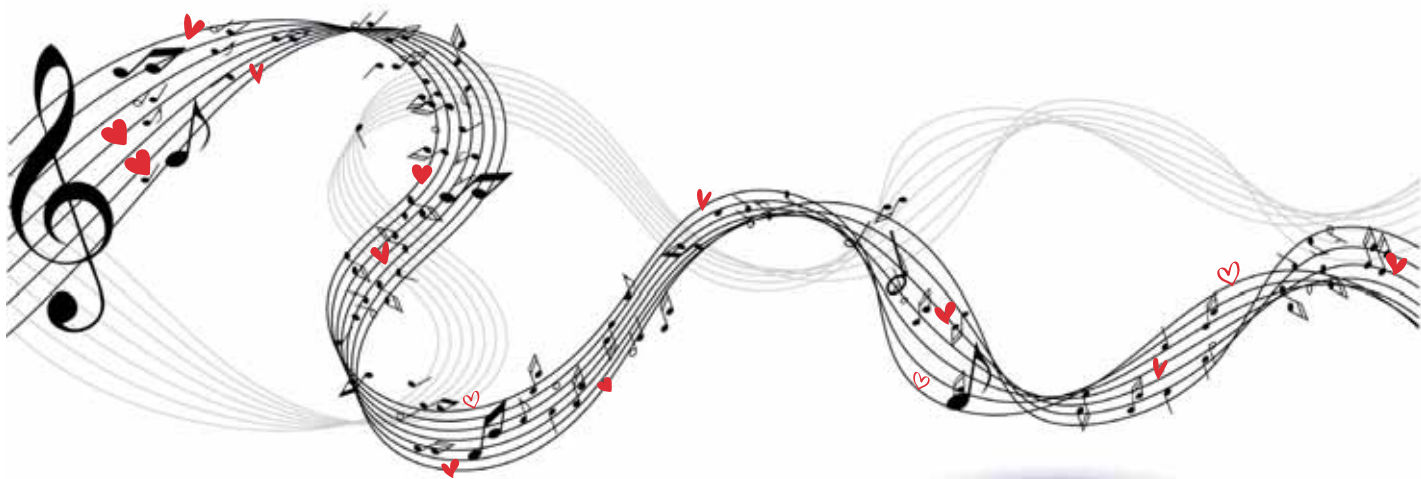
*Srdce tluče pomaličku,
zamyslí se na chvíličku.
/:K srdci dětí najde klíč,
ví, že tma je dávno pryč.:/*

2/

*Dospěláku, ohlédni se,
uvidíš náš krásný svět.
/:Srdce láskou otevřené,
cestu, co je samý květ.:/*

Refrén:

*/:Srdce s láskou darované
podávám Ti na dlani.
Stačí dotek, pohlázení,
úsmev mraky odhání.:/*

Text, který vznikl na základě prací zaslaných do soutěže Srdce s láskou darované, zhudebnil Jindra Fritsch.
Písničku si můžete poslechnout na stránkách www.srdceslaskou.cz.

Hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz

Nezávisle na hodnocení poroty soutěže Srdce s láskou darované bude probíhat v termínu od 15. 3. do 10. 4. 2023 hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz, kde budou uveřejněny všechny příspěvky došlé do soutěže. Tímto může kdokoli dát hlas tomu týmu, jehož práce se mu líbí. V konečné fázi pak počty hlasů vyhodnotí počítač a zveřejníme TOP 10, které z tohoto veřejného hlasování vzejdou. První tři vítězné týmy získají hodnotné odměny (viz předchozí strany).

Obdiv poroty mají všichni soutěžící, a všechny jejich práce tak zůstanou zveřejněny na www.srdceslaskou.cz.

DÍKY VÁM JSME OPĚT ÚSPĚŠNÍ

Pojišťovna roku

1. místo
Autopojištění

1. místo
Pojištění občanů

2. místo
Životní pojištění

2. místo
Pojištění průmyslu
a podnikatelů

Zlatá koruna

1. místo
Pojištění podnikatelů
a průmyslu

2. místo
Autopojištění
COMBI PLUS IV

3. místo
Životní pojištění
NEON LIFE

ČESKÁ PODNIKATELSKÁ POJIŠŤOVNA

Děkujeme!

DUHOVÁ KOČKA – autorský obchod Lucie Ernestové věnuje vítězům projektu Srdce s láskou darované krásné dárky.

„Každý člověk potřebuje cítit, že je součástí nějakého celku, komunity, party... Aby ten pocit naplnil, potřebuje vnímat, že je pro celek nějak užitečný. Že je jeho jedinečnou a platnou součástí. Z dětí se stávají dospělí tím, že z opečovávaných se stávají těmi pečujícími.

A právě Srdce s láskou darované vám dává příležitost zažít si pocit toho, kdo pečuje a dává.“

Lucie Ernestová

**Hrdí partneři
celostátního projektu**

Srdce
s láskou darované

boutique

HOTEL RADUN

Est. 1928

Zažijte úslužnost první republiky v krásných moravských lázních Luhačovice.

www.hotelradun.cz

Mattel

věrný partner celostátního projektu Srdce s láskou darované

Mattel je americký výrobce hraček se sídlem ve slunné Kalifornii. Společnost existuje od roku 1945 a možná nevíte, že její název je složen z počátečních slabik jmen jejich dvou zakladatelů. Mattel, to je především panenka Barbie, ale také Hot Wheels, Fischer-Price, Mašinka Tomáš, Monster High či Scrabble. Firma je druhým největším výrobcem hraček na světě, působí ve 35 zemích a prodává své výrobky ve více než 150 státech. Ve spolupráci s vydavatelem časopisu AGE, společností Antecom, dělá Mattel českým dětem velkou radost i jako spolehlivý partner našeho projektu Srdce s láskou darované. Děkujeme!

Irena Chříbková je výraznou osobností české varhanní školy. Působí jako titulární varhanice a ředitelka kůru baziliky sv. Jakuba v Praze. V roce 1996 zde založila Mezinárodní varhanní festival, koncertuje po celé Evropě i ve světě, spolupracuje s předními zpěváky, instrumentalisty a sbory. Realizovala řadu rozhlasových i televizních nahrávek. Hru na varhany také vyučuje, zasedá v porotách varhanních soutěží a vede interpretační kurzy. Je předsedkyní Nadačního fondu Sancti Jacobi Organum.

Hudba je řeč andělů

Albert Einstein prý řekl, že konec světa bude, až lidé přestanou zpívat. Protože hudba je jeden z nejnádhernejších darů, které jsme jako lidstvo dostali. Dokáže proniknout hluboko do duše a potěšit naše srdce. I o tom si povídáme s mezinárodně uznávanou varhanicí Irenou Chříbkovou, ředitelkou kůru baziliky sv. Jakuba v Praze. Právě tam, v ulici Malá Štupartská nedaleko Staroměstského náměstí, pořádá každý srpen a září už víc než čtvrt století skutečnou hudební hostinu: Mezinárodní varhanní festival.

Mezinárodní přehlídka varhanního mistrovství v podobě vašeho festivalu letos vstupuje do 28. ročníku. Obdivuhodné je, že na rozdíl od jiných kulturních zážitků nebyli milovníci hudby o festival ochuzeni ani v době covidové – a i tehdy byla při koncertech Svatojanská bazilika plná. Co chystáte na letošní léto?

Považuji za obrovské štěstí, že se nám podařilo uskutečnit všechny plánované koncerty i v době mezi covidovými uzávěrami. A jako všechno má stinnou i světlou stránku, právě tato náročná doba přivedla na naše koncerty nové posluchače, za což jsem moc vděčná. Každý rok usiluji o to, aby se svatojanské varhany rozezněly pod rukama i nohama těch nejlepších interpretů a improvizátorů z Evropy i ze světa a abychom společně překvapovali stále něčím novým. Letos se to povedlo pozhnaně. Každý z osmi koncertů bude svým způsobem jiný a jedinečný.

Prozradte alespoň některé ze zajímavostí.

Festival zahájí známý britský varhaník a dirigent v jedné osobě Wayne Marshall. Představíme mladé interprety z Polska a Jižní Koreje, kteří mě svým vynikajícím energickým projevem zaujali na loňské Mezinárodní varhanní soutěži Petra Ebena v Opavě, kde zasedám v porotě. Jeden z koncertů povede titulární varhaník vídeňské katedrály svatého Štěpána Ernst Wally, v průběhu Toskánského večera budeme moci obdivovat italskou varhanicí Giulii Biagetti, samozřejmě představíme i české interprety. A na závěrečném koncertu vzletíme pomyslně až do oblak s létajícím Pařížanem Baptiste-Florianem Marle-Ouvrardem. Jeho vášní je totiž vedle hry na varhany také létání; létá jako pilot s dopravními letouny.

„Je nám ctí být partnerem projektu Srdce s láskou darované. Těším se na setkání se všemi srdcaři. Přijďte se potěšit zvuky varhan a zažít neopakovatelnou atmosféru chrámu, který byl svědkem velkých událostí našich dějin – svatby Jana Lucemburského a posledního rozloučení císaře Karla IV.“ říká Irena Chříbková.

Text: Jana Jenšíková

Foto: archiv Ireny Chříbkové

ZACHRAŇME SPOLEČNĚ NEJVĚTŠÍ VARHANY V ČESKU v bazilice sv. Jakuba v Praze

Pomozte nám zachránit svatojanské varhany, největší nástroj v Česku, a zachovat jeden z klenotů baziliky sv. Jakuba se svým fenoménem hudby.

Číslo účtu: 5371410001 / 5500

Na vyžádání zašleme potvrzení o daru nebo darovací smlouvu.

Svatojanské Audite Organum uvádí
28. MEZINÁRODNÍ VARHANNÍ FESTIVAL
 Bazilika sv. Jakuba, Praha-Staré Město, Malá Štupartská 6
 3. 8. – 21. 9. 2023 v 19 hodin

3. 8.

Ruce, které vládou orchestru i varhanám

WAYNE MARSHALL (Velká Británie)

Program: A. Ager, G. C. Baker, Ch.-M. Widor, improvizace

10. 8.

Tóny Slezska

MARIUSZ WYCISK (Polsko)

Program: J. S. Bach, C. Saint-Saëns, M. E. Bossi, M. Sawa, L. Vierne

17. 8.

Toskánský večer

GIULIA BIAGETTI (Itálie)

Program: G. Frescobaldi, A. Toscano, R. L. Becker, D. Bedard, J. Zwart, C. Williams

24. 8.

Rakouské ozvěny

ERNST WALLY (Rakousko)

Program: R. Fuchs, A. Heiller, J. S. Bach, F. Liszt, F. Schmidt

31. 8.

Oslavuj Pána

IRENA CHŘIBKOVÁ (Česká republika)

Jana Sibera soprán, Lenka Švehlíková mezzosoprán

Program: A. Guilmant, B. A. Wiedermann

7. 9.

Hlas země Dálného východu

YEWON CHOI (Jižní Korea)

Program: M. Kabeláč, J. Brahms, J. Rheinberger, R. Schumann, M. Reger, P. Eben

14. 9.

Mezi Alpami a Baltem

ONDŘEJ VALENTA (Česká republika)

Program: D. Buxtehude, W. A. Mozart, G. A. Merkel, M. Reger

21. 9.

Létající Pařížan

BAPTISTE-FLORIAN MARLE-OUVRARD (Francie)

Program: Ch. M. Widor, C. Franck, improvizace

videoprojekce / live video

Předprodej vstupenek:

www.pragueticketoffice.com, www.ticketportal.cz

www.bellprague.cz

a jednu hodinu před začátkem koncertu v místě konání

www.auditeorganum.cz, www.facebook.com/aomvf

Organizátorka festivalu
 varhanice Irena Chříbková
 věnuje všem vedoucím
 vítězných týmů 9. ročníku
 projektu Srdce s láskou
 darované dvě volné vstupenky
 na 28. Mezinárodní
 varhanní festival v Praze.
 Těší se na setkání!

**Město Vamberk
a Muzeum krajky Vamberk
vás zvou na prohlídku**

- trvalých expozic paličkových krajk
- specializovaných tematických výstav
- proměny krajky v Čechách od počátku 18. století až do současnosti
- unikátního paličkovacího stroje

Otevřeno celoročně
Více na www.moh.cz/muzeum-krajky

**Hrdí partneři
celostátního projektu**

**ČESKÉ
AUTORSKÉ ŠPERKY,**

VE KTERÝCH
NESPLYNETE S DAVEM

NOTASHEEP
www.notasheep.cz

Zábavní park

okořeňte si školní výlet dávkou adrenalinu

Už jste slyšeli o místě, kde se zrychluje TEP, dobrodružství číhá na každém rohu a o zábavu je postaráno? Takové místo najdete ve středních Čechách nedaleko slapské přehrady. V TEPfactoru na vás čeká 25 originálních úkolů, které prověří vašeho týmového ducha, zápal pro hru a smysl pro spolupráci. Ačkoliv úkoly byly inspirovány slavnou pevností Boyard, nenajdete zde ani hady ani pavouky. Úkoly jsou zaměřené na logiku, trpělivost a zručnost a plní je vždy celý tým. Bez vzájemné spolupráce a podpory je nemůžete splnit. Pokud budete jako jedno tělo a duše, splníte všechny úkoly a posbíráte všechny indicie, čeká vás na konci cesty poklad. Dobudete i vy poklad TEPfactoru?

V TEPfactoru věříme, že i cesta je cílem, a proto není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Jde především o zábavu s kamarády a o zážitek, který si odnesete.

Pokud jste z daleka, můžete se ubytovat ve stylových plážových bungalovech. Více informací najdete na www.tepfactor.cz

Hrdí partneři
celostátního projektu

INFOCENTRUM MODERNÍ ŠKOLY

Informujte žáky během minuty. Pozvánky, aktuality, kroužky, mimořádné události. Vše přehledně a rychle.

Vkládejte do panelu jakékoliv soubory. Obrázky, videa, dokumenty nebo webové stránky.

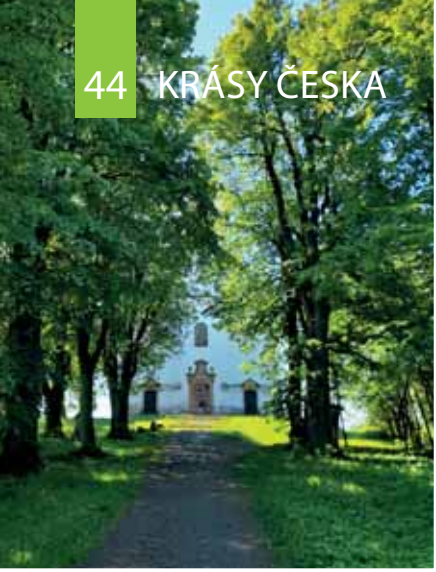
Zobrazujte na panelu rozvrhy hodin, suplování a jídelníčky. ÁMOS je propojen se školními systémy Bakaláři, Škola on-line, edookit, Strava, e-Jídelníček, eStrava, iCanteen a dalšími.

PRO SNADNOU
ŠKOLNÍ
KOMUNIKACI

www.amosvision.cz

AMOS
vision

Rádi byste se prošli nejkrásnější alejí České republiky roku 2022?

^ Vítězná lipová alej byla vysázená před 250 lety do sopečného podloží a vede ke kostelu Panny Marie Pomocné, který byl jako zázrakem zachován do dnešních dnů

> Procházku alejí krášlí novodobých 14 zastavení křížové cesty od bruntálského uměleckého řezbáře Františka Nedomlela. Vznikla díky podpoře lidí z celé republiky, kteří na jejich vybudování vybrali téměř dva miliony korun. Podstavce jsou utvořeny z různých druhů hornin z okolí, dřevěné plastiky znázorňující výjevy z Kristovy cesty na Golgotu zase z rozličných druhů dřev vyskytujících se v Nížkém Jeseníku

Tak hurá na Uhlířský vrch nad Bruntálem!

Zveme vás do horského kraje, kde najdete nejen nádhernou přírodu, ale i zajímavou historii.

< Bruntálské historické náměstí Míru je nádherně obnoveno a doslova vybízí ke klidnému posezení. Připomeňme si, že právě Bruntál získal jako první obec v českých zemích od panovníka Přemysla Otakara I. statut města. Bylo to přesně před 810 lety

> Když do města mezi horami a vodou zavítáte, určitě nevynechte návštěvu nádherného zámku s arkádovým nádvořím a parkem. Renesanční, barokně upravovaný zámek Bruntál s interiéry vybavenými historickým nábytkem a zdobenými nástěnnými malbami patří k nejhezčím ve Slezsku

< Víte, že Uhlířský vrch je vlastně vyhaslá sopka? A není v okolí Bruntálu rozhodně jediná. Naštěstí však byly naposledy aktivní asi před jedním a půl milionem let. Kromě Uhlířského vrchu se můžete po naučných stezkách vypravit třeba do tufového lomu anebo na Venušinu sopku, k níž se vztahuje jazykově zeměpisná hříčka profesora bruntálského gymnázia Jaromíra Dienera: „Etna je u Messiny a Venušina sopka u Meziny.“ Právě tento profesor dnes obdivovanou kulturní památku zachránil, protože se mu v roce 1964 podařilo zastavit na Uhlířském vrchu těžbu tufu

Zdroj: MU Bruntál, www.kudyznudy.cz

Foto: Pavlína Konečná
www.mubruntal.cz

Z astrologického hlediska
je vládcem roku 2023 mužská
a aktivní planeta Mars. Postavme
se za to dobré, na čem záleží.

Vodní Zajíc podle čínského
horoskopu nám dává naději
na zklidnění a mírumilovnost.

$$2 + 0 + 2 + 3 = 7$$

MĚSÍC

ÚPLNĚK – nám dává možnost
věci nahlédnout, prosvětlit a nalézt
rovnováhu mezi dvěma póly.

NOVOLUNÍ – nás vyzývá k opuštění
všeho starého, co nám brání žít šťastně
a začít nový cyklus.

DUBEN

6. 4. 6:35 Úplněk na ose Beran–Váhy
vyzývá k nalezení rovnováhy mezi já a ty.
K propojení síly a lásky. Jde o postoj
„win-win“.

Afirmace: Síla je láska. Láska je síla.

20. 4. 6:12 Novoluní v Beranu (letos již
druhé!). Dovolte si najít svou radost
a zůstaňte koncentrovaní na to, co chcete!

*Afirmace: Jsem jedinečný/á.
Dělám, co mě baví a naplňuje.*

Kalendárium duben–srpen 2023

KVĚTEN

5. 5. 19:34 Úplněk na ose Býk–Štír vyzývá k nalezení správného poměru k užívání si hmotného světa.

*Afirmace: Žiji naplno. Otvírám se hojnosti.
Cením si sebe sama.*

19. 5. 17:53 Novoluní v Býku. Čas vnímat svou skutečnou hodnotu a ocenit krásu světa.

*Afirmace: Jsem klidný/á
a vyrovnaný/á. Starosti mě samy
radostně opouštějí.*

ČERVEN

4. 6. 5:42 Úplněk na ose Blíženci–Střelec vyzývá k harmonizaci naší mysli a naší komunikace.

*Afirmace: Jsem mistr slova. Svou mysl
zaměřuji na to, co opravdu chci.*

18. 6. 6:37 Novoluní v Blížencích. Čas sloučit vnitřní rozpory a najít uspokojivé řešení vycházející z vnitřní celistvosti.

*Afirmace: Mám zdravou mysl.
Žiji s lehkostí a radostí.
Jednám moudře.*

ČERVENEC

3. 7. 13:39 Úplněk na ose Rak–Kozoroh vyzývá k propojení citlivosti a koncentrace a zaměření se na duši a rodinu.

*Afirmace: S láskou pečuji o sebe a své blízké.
Řídím se svým srdcem.*

17. 7. 23:32 Novoluní v Raku. Čas očisty od starých programů a modelů, emocí a nevhodných návyků, které nám už neslouží.

*Afirmace: Jsem v bezpečí.
Otvírám se světlu.*

SRPEN

1. 8. 20:21 Úplněk na ose Lev–Vodnář nás vyzývá k tomu, aby se naše energie svobodně a radostně projevovala.

*Afirmace: Jsem tvůrcem svého života.
Oslavuji svůj život.*

31. 8. 3:35 Úplněk na ose Panna–Ryby vyzývá k léčení a propojení duše i těla.

Afirmace: Přijímám a miluji sebe sama.

16. 8. 11:38 Novoluní ve Lvu. Čas pro nalezení našeho sebevědomí, hravosti, srdečnosti a autentičnosti. A propuštění všeho, co nám v tom brání.

*Afirmace: Oslavuji svůj život.
Miluji svůj život.*

**Březnový vstup Pluta
do vzdušného znamení
Vodnáře znamená důraz
na budoucnost a týmovou hru.**

Text: Květa Kolouchová
www.kalendarsily.cz
Foto: Shutterstock

Tradiční pardubický perník pečený s láskou

JaJa Pardubice s.r.o.

www.pardubickypernik.cz

*Kvalita a jedinečnost v každém kousku
nejen pro vítěze soutěže Srdce s láskou darované*

**Hrdí partneři
celostátního projektu**

*Srdce
s láskou darované*

Ve veltruské čokoládovně Pralinka si můžete čokoládové dobroty zkusit s dětmi vyrobit

Ale klidně přijedeme i za vámi do mateřských školek a základních škol nebo na nějakou akci, kde chcete udělat radost nejmenším návštěvníkům a jejich rodinám.

Těšíme se na vás.
Vaše Pralinka

Čokoládovna Pralinka
ruční výroba čokolády a pralinek

Olga Klejnová
Žižkova 324, Veltrusy
tel.: 605 804 801

 centropen®

DecoR Pen

kreativní akrylová fixa na všechny běžné materiály

WWW.CENTROPEN.CZ

ČESKÝ VÝROBEK

SYMFONICKÝ
ORCHESTR
HL. M. PRAHY
PRAGUE SYMPHONY ORCHESTRA

KONCERTY PRAŽSKÝCH SYMFONIKŮ

29./30. 3. 2023

**LUKÁŠ VONDRÁČEK
& RACHMANINOV**

5. 4. 2023

**DVOŘÁK
STABAT MATER**

3./4. 5. 2023

LÁSKY ČAS

7./8. 6. 2023

**ROMÉO
ET JULIETTE**

14./15. 6. 2023

**CARMINA
BURANA**

22. 6. 2023

**TATA BOJS
& FOK**

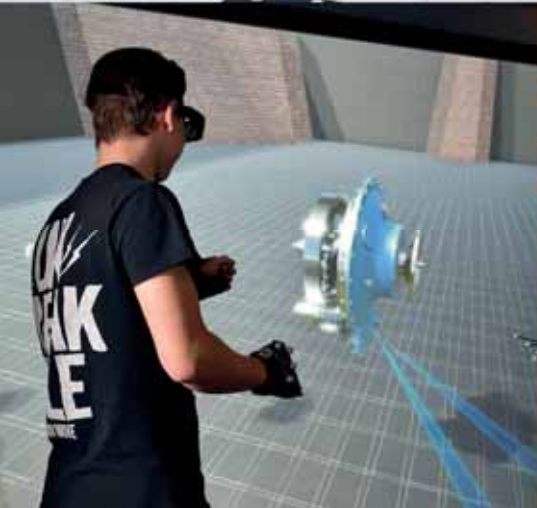
více informací na
www.fok.cz

MODERNÍ ZPŮSOBY VÝUKY

- INTERAKTIVITA A ZAPOJENÍ ŽÁKŮ
- ROBOTIKA A POLYTECHNIKA
- 3D A VIRTUÁLNÍ REALITA
- VÝUKA JAZYKŮ
- PŘÍRODNÍ VĚDY

skoly@avmedia.cz
www.avmedia.cz

MÁME PRO VÁS NEJŠIRŠÍ VÝBĚR UČEBNIC

LUXOR Tady žijí knihy

Nejširší nabídka
knih a učebnic

Papírnictví,
školní potřeby
a kreativa

Hry, dárky
a spousta dalšího